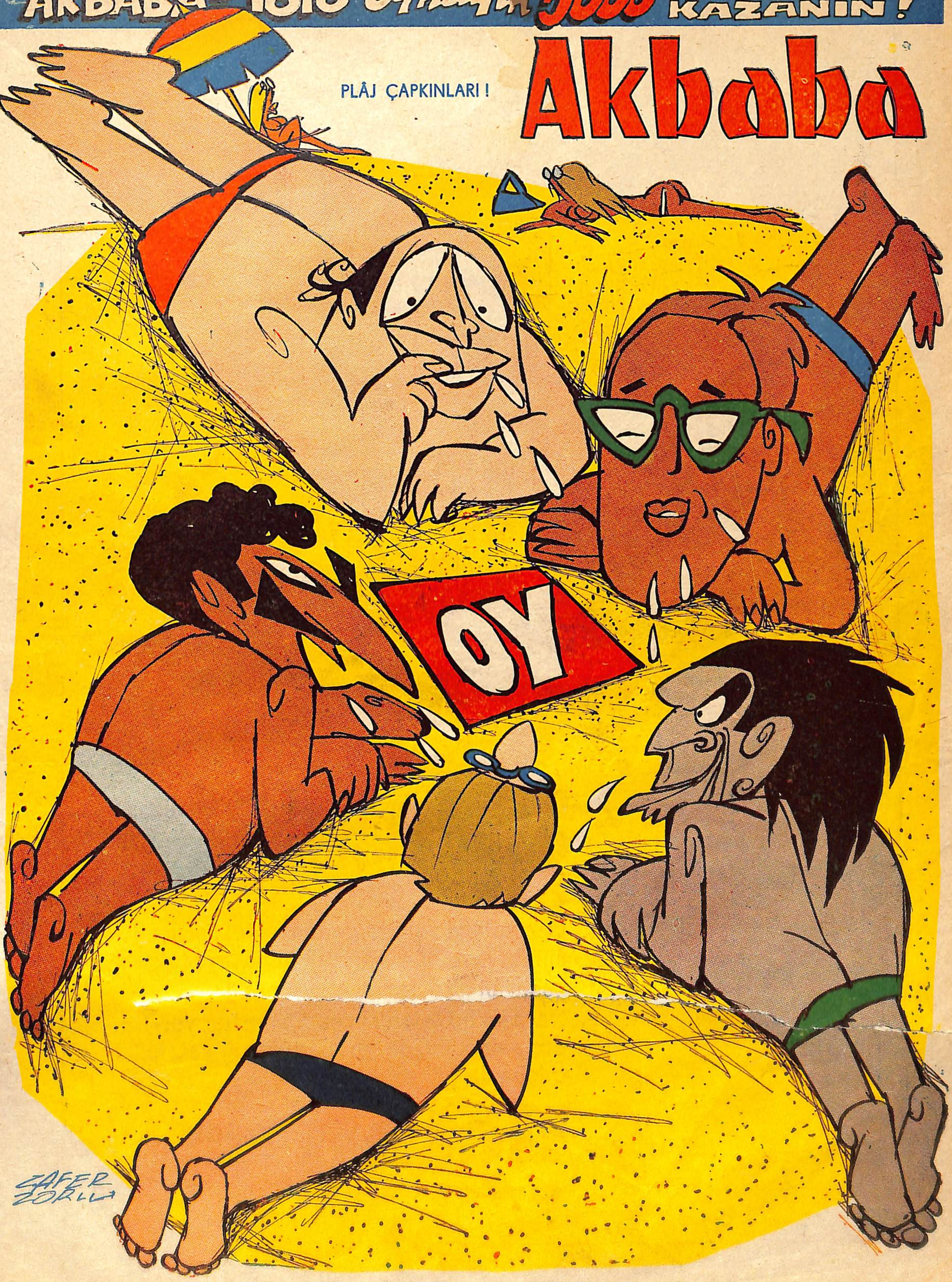
AKBABA-TOTO Oynayın 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN!

Akbaba

PLÂJ ÇAPKINLARI !

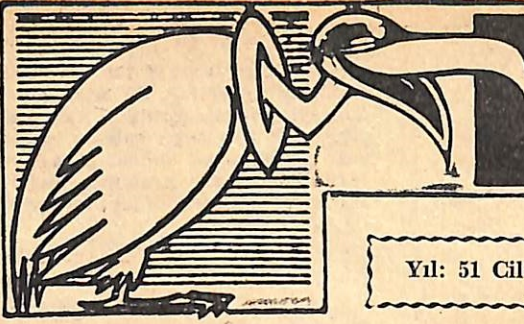
detan dostu düşmanı bilir

Detan, sizi zehirlemeden, sinek, sivrisinek ve bütün haşereleri avlayacak kesin etkili haşere öldürücüdür. Novosit'li Detan'ı yaşadığınız her yerde, salonunuzda, mutfağınızda, yatak odanızda güvenle kullanacaksınız.

detan novosit'li
AEROSOL İNSEKTİSİT

eczacıbaşı ilâç sanayi ve ticaret a.ş.

(Radar Reklâm: 791 — 104)

Yıl: 51 Cilt: 25 Sayı: 33 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 1 Ağustos 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

Bir şeye yarasın!

GEÇENLERDE bir gazete başlığını uzaktan «Demirel'e Göre Burhan Hapsedildi» diye okuduk; yüreğimiz hop etti.

— Eyvah! dedik. Hangi Burhan acaba? Tanıdık biri mi?

Türk basınının içindeki kişilerin böyle her an kuşkulu bir tavşan psikolojisi içinde bulunmalarının anlayışla karşılanması gerekir; hâlâ tepemizden çekilmemiş gölgelerin etkisindeyiz ister istemez.

Bereket versin bu sefer gözümüz bizi aldatmış. Başlığın doğrusu şöyleymiş:

«Demirel'e Göre Buhran Hapsedildi.»

Kendine özgü diliyle Türkçe'mize her gün yeni renkler katan sayın AP. Genel Başkanının dediği şuymuş yâni:

— İktidardan çekilmemizle başlayan buhran bizim sayemizde Ankara siyasî çevrelerinin içine hapsedildi, memlekete yayılmadı.

Demirel son zamanlardaki konuşmalarında buna benzer iddiaları sık sık dile getirerek 27 aydan beri sürdürdüğü sabırlı tutumuyla ülkeyi dar boğazlardan başarıyla geçirdiğini, kimsenin burnunun kanamadığını, vatandaşların vartayı incinmeden atlatmış olduklarını tekrarlıyor.

Sezar'ın hakkını Sezar'a verelim. İktidardan uzaklaşmasından önceki iki üç yılda Demirel'e çatmak Türkiye'nin aydın ve basın çevrelerinde bir çeşit tehlikesiz eğlence durumuna gelmiş, Başbakan haklı haksız bütün saldırıları hoşgörüyle karşıladıkça ölçü gitgide kaçırılmış, sonraki dönemde ise onun bu tutumu zaman zaman mumla aranmıştır.

Öyle bir yakışıksız ve gereksiz saldırı yarışının kimseye karşı tekrar başlatılmasından yana olmadığımızdan, hiçbir zaman AP. Genel Başkanını sırf eleştirmiş olmak için eleştirecek değiliz.

Ancak her şeyin üstünde bağlı bulunduğumuz gerçeklere ışık tutma görevimiz uğruna bugün şunları sormak zorundayız:

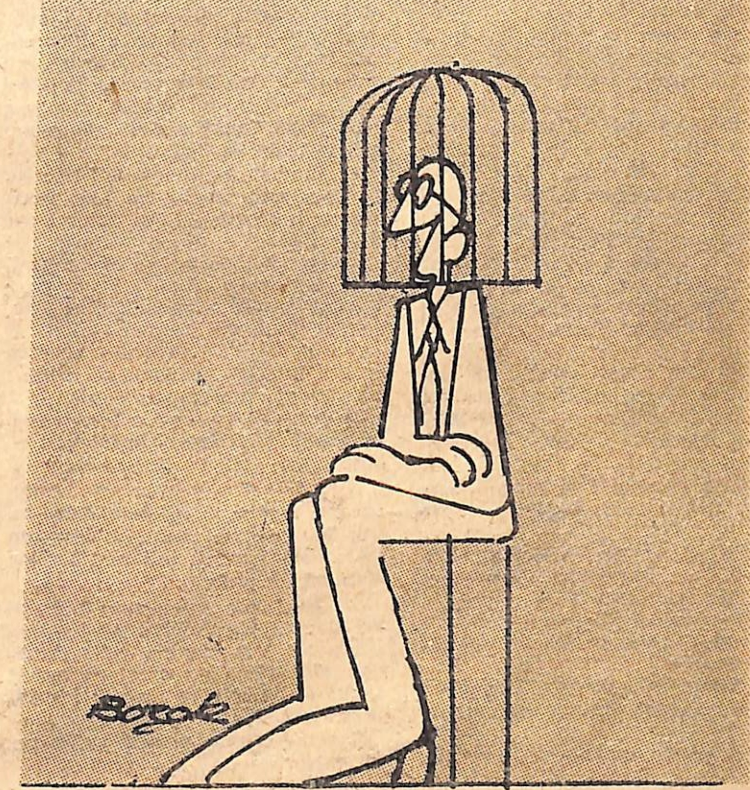
— Demirel'in sözünü ettiği süre boyunca Türkiye'de hapsedilen yalnız buhran mıdır? Başka hapsedilen olmadı mı? Kimsenin burnunun kanamadığı, hiçbir vatandaşın incinmediği, toplumun tereyağdan kıl çekilir gibi bunalımdan sıyrılıverdiği doğru mudur?

Buna bazılarının hemen verecekleri cevabı biliyoruz:

— Elbette hapsedilen, cezalandırılan, o arada belki hukuk ölçüleri dışında sertliklerle karşılaşanlar oldu; ama bunlar anarşi ve çeşitli eylem suçlularıdır!

Doğru mu acaba bu da? Kurunun yanında hayli yaş yanmadı mı? Hiçbir suçu bulunmayan birtakım bilim adamları, öğretmenler, memurlar, gençler, sanatçılar, aydınlar, gazeteciler haksızlıklara uğramadılar mı?

Her şeyi bırakın; suçsuzlukları en yetkili ağızlardan belirtilmiş bazı meslekdaşlarımız bugün hâlâ hapishanede değiller mi?

«FİKİR SUÇLUSU!»

Burada ortaya yeni bir soru çıkıyor:

— O türlü haksızlıklar Demirel'e rağmen mi yapılmıştır, Demirel'in sayesinde mi?

Son dönemin bütün olaylarını soğukkanlılıkla gözden geçirince şu sonuca ulaşmamak elde değil:

Süleyman Demirel'in o süre içinde ihtiyatlı bir devlet adamı gibi davranarak devleti ve ülkeyi tehlikeli sarsıntılardan korumuş olduğu doğrudur.

Ancak devlet adamlığı kadar politikacılığı da güçlü olan sayın Demirel'in aynı süre içinde zaman zaman kendinin ve partisinin çıkarlarını her şeyin üstünde gözeterek hasım saydığı kişi ve grupları tuşa getirmek için kurnazca oyunlar oynadığı da doğrudur.

AP. Genel Başkanı son konuşmalarında «Allah» ve «Cenab-ı Hak» kelimelerinden sonra en çok «millet» sözcüğünü kullanıyor:

— Gücümüzü yalnız milletten alıyoruz!

— Milletten başka hakem tanımayız!

— Ancak millete hizmet edeceğiz!..

Bunlar hep güzel sözlerdir. Yalnız şu da haklı bir sorudur:

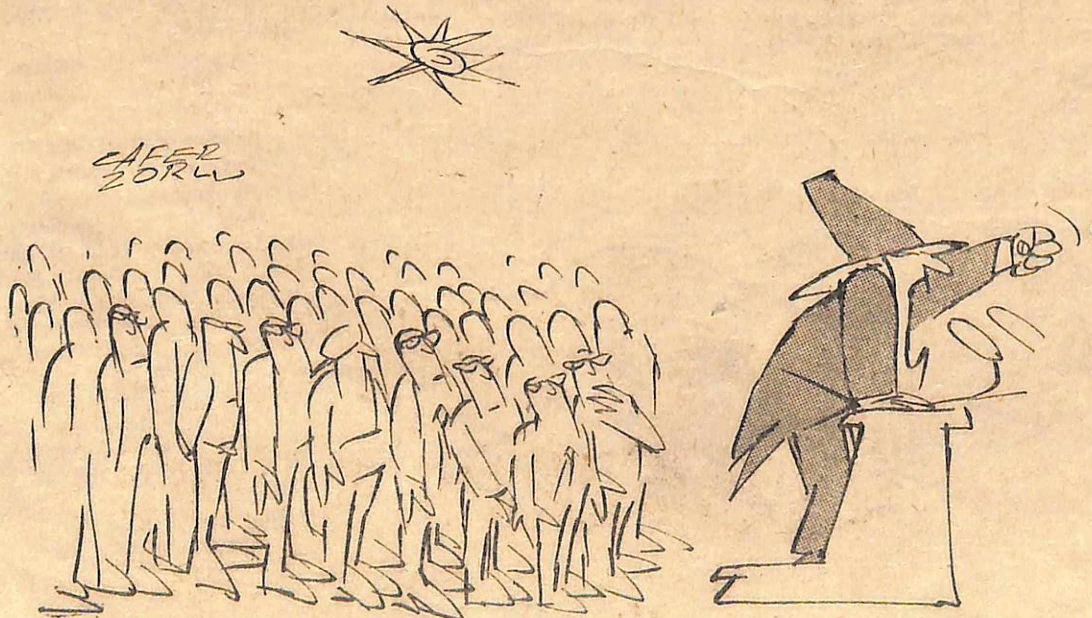
— Sayın Demirel için millet sadece kendine oy vermesini beklediği kişiler midir?

Eğer Süleyman Demirel hâlâ öyle bir anlayış içindeyse son dönemden hiçbir şey öğrenmemiş demektir.

Bundan sonraki tutumuyla gerçeğin öyle olmadığını ispatlamasını yürekten dilemekteyiz.

Yoksa ne Burhan'ların hapsedilmeleri bir şeye yaramış olacak, ne de buhranların...

AKBABA

«Halka dönük politika!»

BİRİMİZ doğumun sancısıyla, diğerimiz yokluğun acısıyla kıvranırken müjdeyi aldık. Ağlaya inleye kurtulacağı anı bekleyen bizimkine:

— Sen, ailemizin ismini devam ettirecek eli yüzü düzgün bir erkek evlât dünyaya getir, gerisine karışma, demiş büyük amcam. İlk yardım olarak arabasıyla kundak takımı benden.

Hay Allah razı olsun! Hani bütün iş çocuk üretmekten ibaret olsa, kolay. Yap yap salıver dünyaya... Ama bununla bitmiyor ki... Doğum masrafı var, giyim masrafı var, bakım masrafı var. Aylık kazancıyla ay sonunu getiremeyen bir aile için çocuk ne demek? Dayım kestirip atıyor:

— Bu işin maddî yönünü düşünmeyin siz. Çocuğu dünyaya getirin, bakımını bize bırakın. İlk yıl patiğinden mamasına kadar her şeyi benden!

Anamın kardeşi hovardalığa başlar da, babamın kardeşleri durur mu?

— Karyolasını ben alacağım, diye atıldı halam. Başkasına aldırırsanız yüzünüze bakmam!

Ee, teyzemin kocası da hamdolsun hem erkek, hem de ailenin en büyüklerinden:

— Mama iskemlesiyle hoppalası benden, diyerek katıldı açık artırmaya

Daha geride ablam var, eniştem var, ortanca ve küçük amcalarım var, yengelerim var, her birinin yakın uzak akrabaları, dostları var... Ağızlarını açmışlar, sıra kapmak için fırsat kolluyorlar Kimin ne alacağını, bize ne almak kalacağını akılda tutmak mümkün mü? Çıkardım defteri kalemi, onlar söylüyor, ben yazıyorum!

— Lâzımlığı benden...

Yıldırım hızıyla düşürüyorum notu: «Safinaz teyze: Lâzımlık.»

— Tulum, zıbın, muşambayla battaniyeyi kimseye aldırmayın sakın!

Bastır Ankaragücü! Kalem elimizde ya, bastırıyorum: «Büyük yengem: Tulum, zıbın, muşamba, battaniye.»

Evi dolduran ziyaretçiler borçlanmaya yetişemiyor, ben yazmaya... Küçük yengemin adının karşısına beşiği not ederken, beklenen misafirimiz geldi dünyaya! Nur topu gibi bir oğlan! O ağlıyor, biz karı koca sevinçten çılgınlar gibi gülüyoruz. Birkaç yıllık ihtiyacı başkaları tarafından karşılandı mı, analık babalık ne tatlı şey oluyormuş meğer! Yanımızda oğlumuz, önümüzde listemiz, hayranlık dolu bakışlarla bir birine bakıyoruz, bir diğerine... Ortalıkta telâşla dolaşan sadece altımızda oturan kimsesiz yaşlı teyze. Çocuğumuzun ebe annesi... O telâş ve üzüntüyle:

— Kundağı nerde bunun? diye sağa sola saldırırken, biz karı koca kumrular gibi fısıldaşıp, kıkır kıkır gülüyoruz:

— İş kundağa kalsın teyzeciğim, o çoktan hazır.

— Verin de kundaklayayım. Çocuk böyle açıkta durmaz ki...

— Sen şimdilik şu benim pijamaya sar, kundağı gelince değiştiririz.

— Zıbını, muşambası nerde?

— Şimdilik masanın muşambasıyla benim atletlerden birini al, çocuğunkiler gelince değiştiririz.

İçimizde «Ya gelmezse?» korkusundan eser yok. Nitekim daha sabah karanlığında damladı çocuğun arabasıyla kundak takımını üstüne alan büyük amcam:

— Nasıl bir şey alsam bilmem ki? derken heyecandan eli ayağına dolaşıyor! Tek başıma gidip, bildiğim gibi alacağım ama, olmaz ki efendim. Zevkler ve renkler birbirine uymaz ki.

Tamam canım, alacak ya, karar veremiyor.

— Emziği var mı bunun?

— Aman amcacığım, diye boynunu büktü eşim, her şeyi size yüklemek haksızlık olmaz mı? Arabayla kundak takımı yetişmiyormuş gibi, bir de emzik çıkarmayın başınıza. Onu da babası alsın artık.

— Yoo, bir kuruş harcamak yok size, tamam mı? Çocuğun bütün ihtiyacını aile büyükleriniz paylaşacak. Neyse, durmaya gelmez. Ben bir gidip bakayım.

Alt kattaki teyze de rahat bırakmıyor ki! Dakikada bir:

— Hani bunun pudrası, pamuğu? diye dikiliyor tepemize.

Listeye göz attım, kimse almamış üstüne pudrayla pamuğu.

— Dur, onları da ben alıp geleyim bâri.

Sülâlenin eve baskın yaptığının haberini daha eczaneye giderken yolda aldım. Döndüm ki, kimsecikler kalmamış!

— Kimler geldi?

— Ohoo, aklına gelen herkes!

— Peki, nerdeler?

— Oturup dedikodu yapmalarını mı istiyordun ayol? Oğlumuzu gören, vaadini yerine getirmek için çarşıya çıktı. Hem göreceksin bak, alınanların hiçbiri öyle sıradan şeyler olmayacak. Bir sevindiler, bir sevindiler, görmeliydin!

Görmeliyiz ama sevinç ve heyecan insanı yerinde oturtmuyor ki görelim. Tam:

— Şöyle bir kahveye kadar gidip geleyim, diyorsun...

— Sen çıktın enişten geldi, haberini alıyorsun.

— Vaadettiği portbebeyi getirdi mi?

— Tam alırken annesi engel olmuş.

— Neden?

— «Avuç kadar çocuğu giydirip kuşatıp bu acayip şeyin içine tıktın mı, Tanrı korusun havasızlıktan ölür» deyince almaya korkmuş enişte.

Bir bakkala gidiyorsun, döndüğünde birkaç ziyaretçinin daha gelip gittiğini haber alıyorsun.

— Nerde kaldın ayol?

— N'oldu?

— Sen gittikten az sonra halanla ablan geldi.

— Karyolayı mı getirdiler?

— Alıp getireceklermiş de, model çokluğundan kararsızlığa düşmüşler. Kırkını doldur da bir gün seni de alır karyola seçmeye gideriz, dediler.

İşe gidiyorsun, dönüşte büyük yengenin uğradığı haberini alıyorsun.

— Hiç değilse o vaadettiği tulunu, zıbını, muşambayla battaniyeyi getirmiştir inşallah!

— Aa, o verdiği sözü hiç yalamaz. Getirmez olur mu? Doğumu duymasıyla çarşıya koşması bir olmuş.

Uzandı bir pakete:

— Bak, bu ondan...

Açtım paketi, içinde koca bir naylon torba:

— Ne yapacakmışık bunu?

— Canım sonunu beklesene. Kadıncağız çıkmış çarşıya. Dalmış bir bebe mağazasına. Kutu kutu malları indirtmiş raflardan. Tulumlara bakmış, gözü tutmamış. Zıbınlara bakmış, boyun oyuklarını pek dar bulmuş. Korkmuş giydirip çıkarırken çocuğun başını sakatlarım diye.

— Eee, zıbın da mı suya düştü?

— Tulumla zıbın yerine ilerde bir elbise alırım demiş. Bu sıcakta battaniyeyi gereksiz görmüş. Kala kala geriye bir muşamba kalınca, şu bayağı şeylere avuç dolusu para vereceğimize, iyi bir muşamba bulana kadar bu naylonla idare ediversin diye düşünmüş.

Paraya kıyıp, almış naylon torbayı!

Karı koca ikimiz de doğum hesaplarını sülâlenin vaatlerine göre yaptığımızdan sıktık dişimizi, doldurduk dokuz ayı! Teyzemizin kocasını beklerken, büyük amcam geldi:

— Güzel bir kundak takımı gördüm ama bu çocuk kundaklık çağından çoktan çıkmış, dedi. Hele paket yapsan sığdıramazsın artık o minicik bebe arabalarına!

Sülâlenin cömertliğini bildiğimizden, kimsenin alınmasını, kırılmasını istemiyoruz:

— Canınız sağolsun amcası, dedik. Düşündünüz ya, almış kadar oldunuz.

Burnunu dikti havaya:

— Yoo, düşünmek başka, yapmak daha başka bir şeydir. Ödenmemiş borçsa, her zaman borçtur! Ama madem bunun kundaklık, arabalık çağı geçmiş, sünnetinde yaparım yapacağımı!

Halam:

— Alacağım, artık güzel bir sünnet karyolası olur inşallah, dedi.

Dayım:

— Sünnet düğününde yenilip içilecekler benden, dedi.

Teyzemin kocası:

— Madem hoppalaya binecek çağı gerilerde bıraktı, sünnetinde bisikleti benden, dedi.

Safinaz teyze:

— Ayol, lâzımlık tehlikeli olduğu için almamıştım, dedi. Maazallah çocuk kimsenin görmediği bir sırada içine ters düşüverse?... Fakat sünnetinde pedallı bir araba almayı kimseciklere bırakmam!

Büyük yengem:

— Muşamba yerine naylon almıştım ya, diğer borçlarımı unutmadım, dedi. Sünnet elbisesi de benden!

Bir hayırseverin yardımıyla parasız tarafından yaptık sünneti. Geçmiş olsuna gelen bizimkiler:

— Tüh, tüh, tüh, dediler. Nasıl da haberimiz olmadı? Ama okula bir başlasın...

Biri:

— Çantası önlüğü benden, dedi.

Başka biri:

— Defteri, kalemi benden, dedi.

Sonra sıra kapma yarışına girdiler:

— Pabucu şapkası benden.

— Saati silgisi benden.

Okula başladı, bitirdi.

— Tüh, tüh, diye günlerce dövündü bizimkiler. Nasıl da haberimiz olmadı? Ama bir askere gitsin...

Geçenlerde torbasını eline tutuşturduk, karı koca kimsesizler gibi gönderiverdik vatan hizmetine. Ertesi gün oğlanı yolcu ettiğimizi duyan sülâle aktı bizim eve:

— Allah kavuştursun, dediler. Tüh tüh, nasıl da haberimiz olmadı, dediler. Ama askerden bir dönsün...

Biri:

— Düğünü benden, dedi.

Bir başkası:

— Evi benden, dedi.

Sonra her ağızdan başka bir vaat döküldü:

— Demirel, «Toprak Reformu'nu ölçtük biçtik» dedi. —

— İşi benden...

— Arabası benden...

— Çocuklarını okutması benden.

Gecenin bir saatinde dağılıp, karı koca bizi kendi dertlerimizle başbaşa bıraktıklarında baktım, bizimkinin gözlerinde iki sıra yaş, ağlayıp duruyor!

— Gene n'oldu? diye sordum, ezik, mahçup başını göğsüme yaslarken cevap verdi:

— Sülâlelerimiz arasındaki benzemezlikten utanıyorum. Baksana sizinkiler çocuğumuzun doğumundan askere gidişine kadar her şeyi ile yakından ilgilendiler; bizimkiler bir kez olsun ağızlarını açıp «Şu üç kuruş harçlığı da bizden olsun» demediler.

Ne yapalım? İnsan insana, aile aileye, sülâle sülâleye benzemez ki... Şimdi dört gözle oğlanın terhisini bekliyoruz. Vatan hizmetini hele bir bitirsin, bedava tarafından düğünü derneği görün siz!

Vedat SAYGEL

— Af çıktı! —

YELPAZE

Refik ERDURAN

ARMUTLAŞMAMAK İÇİN...

BASININ önemi, basının değeri, basının özgürlüğü falan diye tutturuyoruz hep? Bugün o konuya biraz da ters yönden bakalım.

Gerçeklerin yansıtılması için basının çok önemli olduğu doğrudur ama, sorumsuz ellerde çok zararlı olabildiği de doğrudur. Çünkü dikkatsizce ya da kötü niyetle kullanıldığı zaman basın gerçekleri yansıtmıyor, çarpıtıyor.

Geçen gün en büyük ve ciddî gazetelerimizden birinin spor sayfasında «Bulgar Valev, Erol'u Tokatladı» başlığını görünce duraklладım. Haber şöyleydi:

«Ellinci Yıl Cumhurbaşkanlığı 9. Türkiye Bisiklet Turunun en uzun etabı için bisikletçiler dün saatte ortalama 37,7 kilometre hız ile pedal bastılar... En ön grubu Erol Küçükbakırcı yakaladı. Aradan 4-5 dakika geçtikten sonra Bulgar Valev Erol'u itti. Bir de tokat attı. Buna karşılık Erol cebinden bir armut çıkartıp kendisine verince Bulgar rakibi utandı. Grubun hemen peşinden gelen Bisiklet Federasyonu Başkanı Feridun İncula dayanamadı, Erol'a yaklaşıp (Aferin oğlum, işte sportmenlik böyle olur) dedi...»

Bu habere göre doğrusu değerli bisikletçimiz, Hazreti İsa'ya taş çıkartmış. O nihayet:

— Biri size bir tokat atarsa öbür yanağınızı çevirin, buyurmuştu.

«Armut verin» dememişti.

Sportmenlikte kırılan bu rekoru ben de alkışlayacağım ama, aklıma bir sürü sorular takılıyor:

İnsan ortalama 37,7 kilometre hızla pedal basarken aynı yönde gitmekte olan bir başka bisikletçiye tokat nasıl atar?

Muhabir kendisine armut verilen yarışçı için «utandı» diyor; adamın utandığını nasıl görmüş, nereden anlamış?

Bisiklet yarışında itmek ve tokat atmak ceza gerektiren bir davranış değil midir? Durumu gözüyle gören koskoca Federasyon Başkanı hakemleri nasıl uyarmaz da sırf armut konusunda aferin demekle yetinir? O öyle yaparsa muhabir niçin kendisine tutumunun nedenini sormaz ve bize de bildirmez?

Bir yarışçı ötekini durup dururken mi itip tokatlamış? Muhabir bunu yaptığı ileri sürülen kişiyle konuşup durumu onun açısından da öğrenmeye çalışmış mı? Yoksa olayı kendinin ya da okuyucunun eğilimine uygun düşecek biçimde tek yönlü mü yazmış? v.b.

Görüyorsunuz ya: Her halde kötü niyetle verilmiş olmayan ve bisiklet yarışı kadar basit bir konudan çıkan tek bir habere bile alıcı gözüyle bakılınca ne sorularla karşılaşılıyor. Varın devlet yönetimi ya da politik hakemlik gibi konularda basının nasıl kullanılabileceğini siz düşünün!

Aslında kişilerin canına okumak için yalan haber yazmanın gereği de yoktur; aynı işi doğru haberle de yapabilirsiniz. Bütün ustalık o doğru haberlerin nasıl seçileceği ve nasıl verileceğindedir.

Her insan hem iyi işler yapar, hem kötü işler. Aziz yahut azize de olsa yüzde yüz kabahatsiz yaşayan insan yoktur. Gözünüze kestirdiğiniz Bay Mehmet Yurtdaşoğlu'nun her yıl haber olabilecek yüz iş yaptığını düşünün. Bunların doksanı iyi, onu kötü iş diyelim. Siz o doksanı görmezden gelip on kötü işin haberini verdiniz mi, Yurtdaşoğlu okuyuculara yüzde yüz kötü bir domuz gibi görünecektir!

Yahut öyle yapmayın. Gidin adamın düşmanlarıyla konuşun. Onların attığı en berbat çamuru —hakaret dâvasına konu olamıyacak biçimde— birinci sayfa başlıklarıyla yayın («Yurtdaşoğlu yolsuzluk yapmış» diye değil de, «Yurtdaşoğlu'nun yolsuzluk yaptığı iddia edildi» ya da «Yurtdaşoğlu yolsuzluk mu yapmış?» diye.) Birkaç gün sonra iç sayfalarda küçük bir «Yurtdaşoğlu yolsuzluk yapmamış» başlığıyla önceki haberi yalanlayın. İkinci başlık birincinin etkisini hiçbir zaman silemez.

Dahası var. İlk haberi aynı sayfada ve aynı büyüklükte bir başlıkla yalanlamak da fazla farketmez. Hattâ hiç ilk haberi yayınlamasanız, sırf «Yurtdaşoğlu yolsuzluk yapmamış» diye bir başlık atsanız bile sonuç aşağı yukarı aynı olur: «Yolsuzluk sözcüğü ile yanyana gelmiş bulunmak Yurtdaşoğlu adını az çok kirletip yıpratır.

Neden mi? İnsanlar birbirleri hakkında kötü şeylere inanmaktan hoşlanırlar da ondan!

Bugünlerde seçim kampanyası havasına girmekteyiz. Ekim ortasına kadar insanlar hakkında neler okuyacağız, neler...

İster politika konusunda olsun, ister armut, hiçbirine körükörüne inanmayalım. Gerekli soruları sorarak hepsini akıl ve mantığımızın süzgecinden geçirelim.

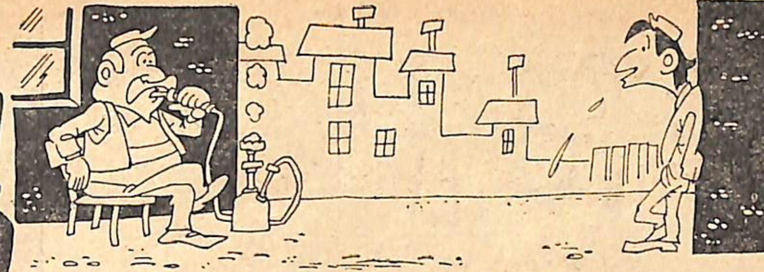
Öyle yapmamak insanın kendinin armut yerine konulmasını haklı çıkarmak olur.

Refik ERDURAN

— Susuzluk çeken köylüler, «Bize su vermeyenler bizden oy istemesinler» dedi. —

Ömrüm Uzun Olmaz İnşallah!

NURETTİN TÜRKER

DÜKKÂNIN önüne çift masa kurmuş, iki muhafızı ile yere tükürüp duran bir adamı seyrediyorlardı. Zerdeli Cemal'in yüzü, nargilesini çektikçe buruşuyordu. Yakınlarına geldiğimi farkettiler:

«— De, kimi ararsın?» dedi Zerdeli Cemal. «Uzak durma hamşerim, yakına gel.»

Masaya yaklaşırken «Zerdeli» dedim, Cemal'ini söyletmedi. Bir sandalye çektiler, çöktüm.

«— Hele az bekle...» dedi Zerdeli. «Şu adamın kim olduğunu bi anlayak da.»

«Şu adam» dediği hâlâ yere tükürüp duruyor... Nargilesinin ateşini depreştiren Zerdeli muhafızlarından birine sordu:

«— Kaç oldu?»

«— Yetmişiki.»

«— Doksanı bulunca kes de.»

Anladım ki saydıkları adamın tükürükleri. Az ötede dilini çıkarıyor, dudaklarını büküyor ve saymaya, tükürmeye devam ediyor.

«— Bu... Nedir bu?» demişim.

«— Haa, bu mu» dedi Zerdeli. «Bu tükürük sayma meselesi benim mihenk taşımdır. Yâni, bi adamın işe yarayıp yaramıyacağını böyle ölçerim.»

Ölçüye vurulan aday tükürüedursun dilim, damağım iyice kurudu. Burnumda et olduğundan ağız yoluyla teneffüs yapıyorum. Değil tükürmek, yutkunmak için tükürük çıkmaz.

«— Doksanbir...» dedi, muhafızlardan biri.

«— Yetti» dedi Zerdeli de.

Adam, boğazını tutarak yakınımıza geldi.

«— Sen bana yaramazsın kardaş» dedi Zerdeli. «Neden dersen cevabını veremem. Çünkü, iş için bana o kadar çok kişi gelir ki sırrımızı ortaya vuracak olsak vallaha hapı yutarız. Değil mi ya...»

Büktü boynunu adam, gitti. Döndü bana Zerdeli:

«— Sen de iş için mi gelmiştin?»

«— Evet» dedim.

«— Benim âdetim şudur. Kimin gönderdiğini sormam. Denerim, işime gelirse.»

Muhafızlardan biri kalktı, demin öbür adamın tükürdüğü yeri gösterdi. Gittim oraya, bekliyorum.

«— Tükür bakalım, tükürebildiğin kadar» dedi, Zerdeli.

İlk üç az - buçuk oldu. Dört, beş derken ağzımdaki pas kalınlaştı, dilim damağım yapıştı. Çaresizlik ifadesi olarak ellerimi iki yana açtığımda ne göreyim; masada üçü birden ayaklanmış. Zerdeli bağırıyor:

«— Tükür be adam, tükür...»

Ellerimi yine «yok» anlamında salladım. Yanıma geldiler. Zerdeli:

«— Neden tüküremiyorsun?» dedi. Dilimi gösterdim.

«— Gel» dedi. Yürüdük masaya.

Tüm umudum uçmuştu. Benden önceki doksanı bulmuşken ben, onuncu tükürükte kaldığıma göre...

«— Bu da Allahın bir vergisi olacak» dedim. «Kim saymış ki bir insan durmadan kaç kez tükürebilir diye?»

«— Biz saydık» dedi Zerdeli. «Bini bulan var, n'aber?»

«— Beceremedim» dedim. «Haydi eyvallah.»

«— Dur yahu» dedi Zerdeli. «Seni işe aldık. Tam bize göre bir adamsın.»

Çay mı, kahve mi? derken, Zerdeli nargilesini yeniledi:

«— Şu gördüğün dükkânlar, şu iki apartman, şu karşıki arsalar benimdir» diye tekrar söze başladı Zerdeli. «Dünyalık mal, ahretliğin ödenmiş vergisidir, boşver sen. Uzun lâfın kısası; aylık olarak kaç para istersin?»

«— Valla bilmem ki...»

«— Aaa, bunda sıkılacak ne var be? Sen çalışmayı göze aldıktan sonra; elli bine kadar yolu var.»

«— Yıllık mı?»

«— Aylık be kardaş, aylık. Öylem uydurma bir para olsa, bunca sınamayı yapar mıyız?»

«— Beşbin yeter» dedim. «Fazlası haramdır.»

«— Yoo...» dedi. «Geri kafalılık istemem. Hele hele haram filân. Neysem, en yüksek puanı tutturduğun için hoş görelim. Evet, ay'da beşbin kazanacaksın. Baktın, yetmedi. Bi dahaki ay altı iste, yedi iste. Tamam mı?»

«— Tamam da... İşim ne iştir?»

«— Vallaha çıtır gibi iş. Hele siz Sürmeli'yi çağarın, geledursun.»

Muhafızlardan biri apartmana girerken Zerdeli devam etti:

«— İki ay dinleneceksin, üçüncü ay turistik seyahat yapacaksın. Yanında da Sürmeli var ki hiç canın sıkılmaz. İstediğin yere, istediğin vilâyete gidersiniz...»

Çaresiz bir kıvranışla sordum:

«— Neden bu?»

«— Şunun için: Bizim kayıtlarımıza göre bir insan ortalama altmışbeş yaşında ölür. Ama, biz bazılarını öldüğü halde yaşatmaya devam ederiz. İşte, bunun faydasını da görürüz kardaş.»

Kahkahası sinir bozucuydu.

«— Benden bu kadar» dedi Zerdeli. «Dahasını Sürmeli anlatır sana. Üç ay'dır yanına yakışan birini arıyorduk. Heh hey. Haydi, şansınız bol olsun.»

Zerdeli kalkmış giderken muhafızlardan apartmana gireni bir kadınla dönüp geldi. Kadın:

«— Kimmiş o?» diye gözüme baka baka sordu.

El sıkıştık. Eski tanış gibi daldık sohbete.

«— İki ay dünya turuna çıkarım» dedi Sürmeli. «Üçüncü ay döner, iş yaparım. Bundan böyle birlikte çalışıp, birbirimizin kolu, kanadı olacağız.»

«Kol, kanat»... Ben hâlâ nerelerde geziyorum. Sürmeli'nin dudakları oynadıkça pembeleşiyor. Sıkıntımı hemen anladı, dudağına iki dişini sapladı:

«— Ben, anlaşacağımızı umuyorum» dedi.

Bence de anlaşılmadık bir durum kalmamıştı. Dilimden kayan bir sulanma boğazıma yapıştı, zor yutkundum.

«— Gel...» dedi. Kalktık, yürümeye başladık. Muhafızlardan uzaklaştığımızda elimi tuttu:

«— İşimiz tehlikesiz, yüzde yüz emin ve milyonlarla oynar» dedi. Parmaklarımı sıkarken devam etti:

«— Zerdeli patronumuzdur. Tükürük deneyi kendi buluşudur. Sulu ağızlı, ya da baklayı ağzında ıslatmayan tipler yaramaz bize. Bugüne dek yanılmadı hiç. Bu kadar rahat olmamın sebebini açıkladım sanırım.»

«Rahat olmak» başka anlamda uyardı beni. Parmaklarım terlemişti, beline sarıldım. Dolgun eti bir tuhaf titredi.

«— Bir ay çok yorulacaksın» dedi. «İki ay'da zor toparlanırsın. Sabırlı ol.»

«— Şu üç ay'da bir yapılacak işi de anlat da...»

«— O iş mi? Bankaya uğrayıp çek bozduracağım. Parasını alıp keyfimize bakacağız. Pay dörde taksim olacak.»

«— Kim yazıyor bu çekleri?»

«— Yazandan bize ne? Elimize hazır geliyor ya.»

«— Peki kime yazılıyor da, onun yerine biz...»

«— Bir kuruluştan yaşlılık, emeklilik aylığı alan bir kimse ölünce, mirası bize kalıyor. Başka veresesi, arayanı, soranı da yok böylelerin. Bu iyiliğine karşı kendisini yüzyirmi yaşına kadar yaşatabiliyoruz.»

«— Nasıl olur?»

«— Nasıl olacak. Nüfus dairesinin ölen kişiyi aylık veren kuruluşa bildirmek zorunluluğu olmayabilir. Muhtar, yılda bir kez tasdik edilen yoklama kâğıdını ezbere mühürleyebilir. Çekler bize intikal edebilir. Nüfus kâğıdı tanzim etmek zor mu? Biz de...»

«— Yakalanırsak?»

«— Bunun için tek ihtimal var. Ölen kimsenin dirilmesi. Ama, o da zaten yaşıyor. Diyelim ki dirildi. O zaman çektiğimiz parayı banka memuruna ödetirler.»

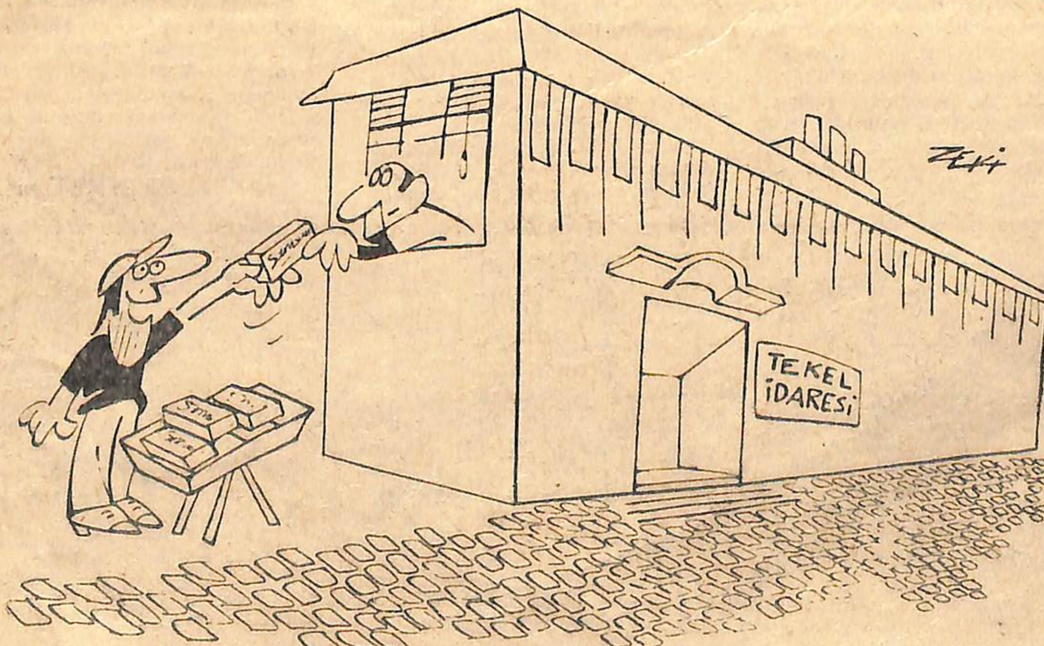
«— Senin, benim görevlerim?»

«— Muhafızım ve yol gösterenim olacaksın. Erkek isimlerinde sen, kadın isimlerinde ben... Yerine göre kara çarşaflı, yerine göre ak saçlı biri olacağım. Sen de... Anlatabildim mi?»

Her şeyi anladım. Fakat, bu kadar kolay zengin olmaya bir türlü alıştıramadım kendimi. Ortadan kaybolduğumu anlayınca «tükürük deneyi ilk kez yanlış sonuç verdi» diyecekler. Dedim ya, burnumda et olduğundan bu. Gördüğünüz gibi dilinde bakla ıslanmayan biriyim işte. Duyduklarımı hemen aktardım size.

Nurettin TÜRKER

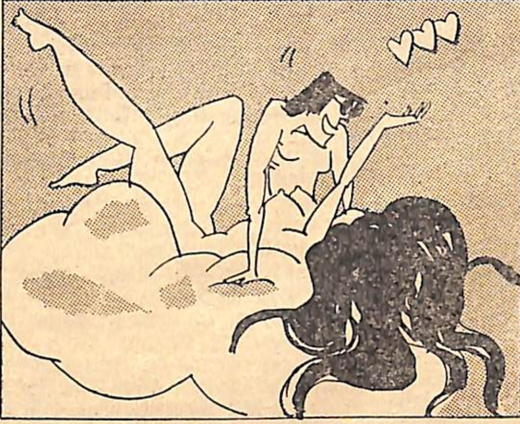
Piyasada filtreli sigara bulunmuyor. — Gazeteler —

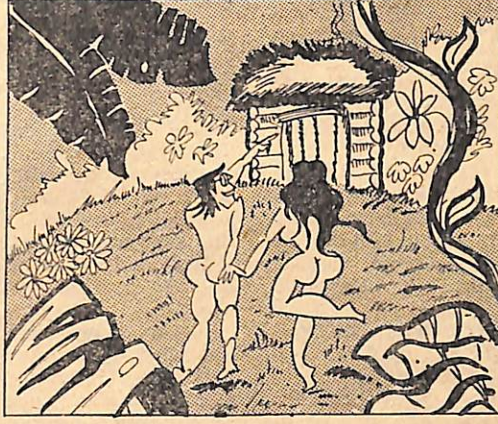

Karaborsacı — Haydi, Samsun var... Maltepe var!..

PLAYBOY FANTEZİSİ

Mukadder ÖZAKMAN

— 4 —

HOMONGOLOS ADASI

Aşk yüzünden gelmiştir, ne gelmişse başıma;
Homongolos adıyla girdim ben bir yaşıma...

Raquel'le düşmeseydim gökte aşk dalgasına,
Ne güzel inecektik Çıplaklar Adası'na...

Bulacağız adanın elbet bir çıkışını,
Şimdi biz izleyelim olayın akışını...

Ağaçlar arasında bir yolda yürüyoruz;
Yalnız yürümüyoruz, aşkı da sürüyoruz...

Her taraf çiçek dolu, ötüyor dalda kuşlar;
Raquel yanımda iken dümdüz olur yokuşlar...

Tırmandık en sonunda o ormanlık tepeye,
Raquel Welch'le elele yaklaştık kulübeye.

Kulübe bir tek oda: Ocak, yatak ve masa...
Burada Raquel'le ne gam kalır, ne tasa...

Kulübeye girince hemen uzanıyoruz,
Kendimizi düşlerin içinde sanıyoruz.

Büyük bir gürültüyle açılıverdi kapı,
Dehşet içinde kaldık, yuttuk mu yoksa hapı...

HOMONGOLOS

Tarzan gibi bir adam, gelen Homongolos'tu:
Kadınların düşmanı, erkeklerin baş dostu...

Orta boylu ve çıplak, vücut baştanbaşa kıl;
Bize doğru geliyor, kalmadı bende akıl...

Ben yumruğu patlattım, o kolunu uzattı;
Raquel Welch'i saçından tutup dışarı attı...

Homongolos bağırıp yürüyor üzerime,
Şimdi siz kendinizi koyun benim yerime...

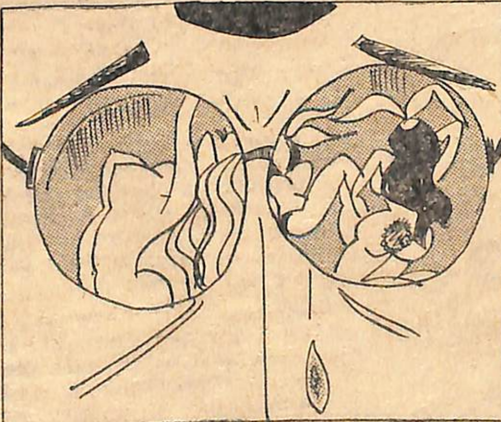
Sağlı sollu direğim suratını bulmuştu,
Kamacı patlatsaydı Ortiz nakavt olmuştu...

İşleyen yumruklara bana mısın demiyor,
Bu acayip adamla şair başedemiyor...

Homongolos geliyor hep üstüme üstüme,
Bu serüven böylece gidiverecek güme...

Nerden çıktı karşıma şu hain Homongolos,
Edecek miyiz yoksa bu kez her şeye paydos?..

Odunu yapıştırdım kafasına bu kere,
Tınmadı, yürür hâlâ göğsünü gere gere...

Hiç kimseler düşmesin düştüğüm bu duruma,
Zampik şair olarak bu iş gitti zoruma...

Gördünüz mü bendeki şimdi şansı, kısmeti;
Homongolos bir ateş, iyi değil niyeti...

Adam yakaladı mı bırakmıyormuş sağlam;
Geçiyor gözlerimden tavşan kızlar, Ursula'm...

Homongolos yaklaştı işler sarıyor sarpa,
Geliyor kollarını göğsüne çarpa çarpa...

Bir de kafa salladım suratına bu kere;
Eliyle şöyle itti, yığıldım kaldım yere...

Kaçmak için kalmadı artık yerim bir milim,
Şairimizin hali ne olacak görelim...

Homongolos'tan beni kurtarır bir mucize,
Olan bize olacak, okumak düşer size...

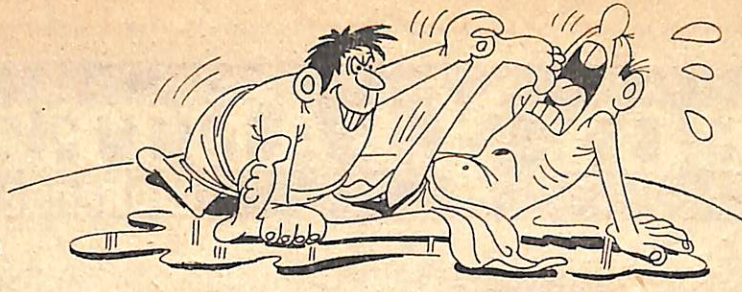
Böyle sıkı anlarda bir mucize bekleriz,
«Birden çıkıverse de kurtarsa bizi...» deriz.

Tam bende kalmamıştı harcayacak bir çaba,
Tanıdık biri diyor tatlı tatlı: «Merhabaaa!...»

(Devamı gelecek sayıda)

KESE SABUN

MUZAFFER İZGÜ

— Hocam tanımadınız mı beni? diye sordu.

Şöyle bir yüzüne baktım, sonra dudaklarımı büzerek:

— Yoo, dedim, nerede okutmuştum seni?

— Ortaokulda hocam, orta bir, orta ikide bize Türkçe dersine gelirdiniz.

— Haa öyle mi? dedim.

— Öyle hocam, numaram 313 tü, Şakir...

313 Şakir deyince hatırlamıştım. Ufacık boyu vardı ama, olasıya yaramazdı, derste bile yerinde duramaz, sağındakine solundakine bulaşır, benim en küçük bir dalgınlığımdan yararlanarak, ayağa kalkar çiftetelli oynar, böylece sınıfı güldürerek sessizliği bozar, benden de dayağı yerdi... Demek, onca yetiştirdiğimiz öğrenicilerden doktorların, mühendislerin yanı sıra tellâk da yetiştirmiştik...

— Demek bu hamamda tellâllık yapıyorsun Şakir?

— Öyle hocam, Allah bin bin bereket versin, bahşiş şu bu geçinip gidiyoruz.

Sonra konuyu değiştirdi:

— Hatırladınız mı hocam, hani bir gün sizin dersinizde tahtaya sabun sürmüştüm de beni nasıl dövmüştünüz?

— Yaa yaa, dedim...

İşte tam o sırada ense kökümde öyle bir şaplama işittim ki, sanki gözümde şimşekler çaktı:

— Kirler yumuşasın hocam...

«Ulan hergele kirler yumuşasın diye öyle şaplak indirilir mi insanın ense köküne?» demeye kalmadan, tam belimin üzerine öyle bir şaplak daha indi ki, fırlayıvermişim havaya...

— N'oldu hocam? dedi Şakir.

— Yoo yoo bir şey yok, dedim.

— En güzel kir böyle yumuşar hocam... Hani bir gün biliyor musunuz, siz merdivenden iniyordunuz, ben de acelemden size çarpıp az daha düşürüyordum, o zaman nasıl bir tekme sallamıştınız kıçıma?

— Yaa yaa, der demez, baktım Şakir bizim kabalara olanca kuvvetiyle ver ediyor yumrukları... O vurdukça, ben «Aman Allah» diyorum ama, çevre insanla dolu. Biraz daha oflayıp poflasam:

«Şuna bak yahu, koskoca adam, çocuklar gibi neredeyse yıkanırken ağlayacak» diyecekler. Onun için sesimi de çıkaramıyorum...

— Sonra bir gün hocam, dersimi yapmamıştım, hani saçlarımdan tutup nasıl çıkarmıştınız beni sıradan?

«Hergele belli, galiba şimdi de saçlarıma yapışacak» dememe kalmadan, kafamın gerisindeki bir tutam saçı tutup çekerek:

— Şöyle çeke çeke taradık mı, içinde kepek falan kalmaz, deyip öyle bir çekmeye başladı ki saçlarımı, sanki her telinin dibinde bir kurşun yarası varmış da, tarakla onları deşiyormuş gibi ağrıyordu. Ben:

— Amman oğlum Şakir, dedikçe, o saçlarımı daha çok çekiyor, tarağı da sert sert vuruyordu...

— Amman oğlum Şakir, hepsi zaten üç beş tel saç...

— İyi ya hocam, kepeklenmeden onları kurtaralım bâri...

«Ulan hergele, koparacağın kadar kopardın zaten.»

Şimdi hemen keseyi sabunu bir yana bırakıp kaçıp gitmek var ama, kolay mı Şakir'in elinden kurtulmak, o ortaokul birinci sınıfının minicik Şakir'i olmuş şimdi bir ayı yavrusu, onu keselerken, bunu sabunlarken birer pazu olmuş kollarında her biri kavun kadar. Tüm korkum, bu oğlanı o zamanlar kaktırmış falan olmam. Şimdi bir aklına gelir de, «Hocam beni bir gün şöyle kaktırmıştınız» diyerek, göbek taşından aşağıya fırlatırsa, o zaman beyin kanamasından gitmek işten değildi... Alttan almaktan başka çarem yoktu.

— Şey, dedim, sen yaramaz falandın ama, aslında çok zeki çocuktun. Hatırlıyor musun bir gün, cümlenin zarf tümlecini kimse bulamamıştı da sen bulmuştun.

Güldü... İri iri dişleri ortaya çıkıyordu gülerken:

— Haa hatırlamaz olur muyum hocam? dedi. Kimse bilememişti de ben parmak kaldırmış, «Hocam bu cümlenin içinde mektup zarfı yok» demiştim, siz de sonradan bana..

«Eyvah, galiba o zamanda bir şeyler yapmışız bu oğlana...»

— Siz işte sonradan bana, gel buraya demiştiniz, ben de tahtanın yanına gelmiştim, kaldır ayağının birini, dinel orada demiştiniz...

Eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmüştüm... Yüzükoyun yattığım yerden ayağımın birini havaya kaldırarak bükmeye başladı...

— Amman oğlum Şakir!...

— Hem masaj, hem de çabuk terlemenize yardımcı olur hocam...

Nasıl büküyor ayağımı velet, yakalamış ayağımın tarak kemiğinden, sanki urgandır elindeki, kıvır ba, bam kıvır... Ah, of, aman, diyorum ama, daha fazla da sesimi çıkaramıyorum yanımdakilerden utanarak...

Ulan ben bu çocuğu hiç sevmedim mi acaba? Soluk soluğa:

— Şey oğlum Şakir, hani bir gün sınıfta en güzel sen okumuştun da şiiri, o zaman nasıl tebrik etmiştim seni arkadaşlarının yanında?...

Ayağımı bıraktı... Hay Allah, keşke daha önceden söyleseymişim bunu.

— Yaa, dedi, ben şiirin sonunu unutmuştum, siz de bana hatırlatmıştınız. Hatırladınız mı hocam, iki kulağımdan yapışıp beni havaya kaldırmıştınız...

Eyvah!...

İki kolumu belimin altına soktuktan sonra, tam belkemiğimden yakalayıp sarsmaya başlamaz mı beni?

— Amman Şakir oğlum belim çıkacak...

— Çıkmaz hocam, insana dinçlik verir... Biz burada sekiz yıldır tellâllık yapa yapa birinci sınıf masaj ustası olduk çıktık. Şimdi banyodan sonra öyle rahatlarsınız ki...

Banyonun sonuna sağ çıkarsam iyi... Belim çıtırdadıkça, oğlan mı desem herif mi desem, öyle bir hince zevk alıyor ki, gözlerinin içi gülüyor... Arada bir de soruyor:

— Hocam bana hiç ikiden yukarı not vermediniz ha?

Oğlan şimdi dayak fasıllarını geçti, not'a geldi, işimiz iş yâni... Bir şey değil, bu daha keselenmeye hazırlık, kimbilir keselerken, yıkarken neler yapacak?

— Şey, dedim, bi keresinde galiba beş vermiştim...

— Yok hocam, beşi vermiştiniz, amma sonra kopya olduğunu anlayınca beşi sıfır yapmıştınız...

«Hay yapmaz olaydım da ellerim kırılaydı, on verseydim keşke.»

Sıfır vermenin cezasını da göğsümüze çekilen iki yumrukla ödedik:

— Ciğerleri genişletir hocam!...

«Ulan ne genişlemesi, ciğer belkemiğine yapıştı be!»

— Haa, hocamsınız diye ha, yoksa başkası gelse, böyle uğraşmam. Amma onca yıl emek verdiniz bize, bizi yetiştirmeye çalıştınız...

Yumruktan sonra sesim, vızıltı gibi çıktı:

— Sağol oğlum sağol...

— Esas siz sağolun hocam...

«Bu gidişle pek sağolacağa benzemiyoruz ya...»

Bir yere gitti geldi, elindekini göstererek:

— Sizin için hocam, ilk kez sizi keseleyeceğim bu keseyle...

Daha ilk sürüşünde:

— Aman Allah! diye bağırmışım..

Tüm keselenenler bizden tarafa baktılar... Kese değil mübarek zımpara kâğıdı, sürülen yeri törpüleyip geçiyor...

— Alışırsınız hocam alışırsınız... İlkin accık yakar amma, sonra yakmaz.

— Oğlum Şakir yakmak değil kavuruyor...

— Daha iyi ya hocam, derideki hastalıkları da sıyırıp götürür...

Keseyi sürdüğü yer, oldu bir al bez... Hele boynum, boynumun altı, al bezden de öte, karardı morardı sanki...

— Aman evlâdım Şakir, bacaklarım kalsa?

— Hiç olur mu hocam, ayda yılda bir hocam gelmiş elime, ben onu bir güzel...

«Öteki dünyaya postalamadan eder miyim hiç?»

— Yavrum evlâdım şu keseyi değiştirsek?

— Yoo, siz bizi en iyi şekilde yetiştirmek için çalıştınız, ben de sizi en iyi şekilde keselemek için çalışacağım...

Oğlan iyiden iyiye niyetli, bizim deriyi soyacak, aylarca cilt doktorlarına koşturacak...

— Sonra hocam bir gün de hatırladınız mı?

Kader kısmet bakalım ne geliyor?

— Hatırladınız mı hocam, arkadaşın biri matrak bir şey söylemişti de, hepimiz gülmüştük amma ben nedense sinirlerime sahip olamamıştım, siz, susun artık dediğiniz halde gülmüş durmuştum...

— Ya ya pek güleç çocuktun hani...

— Sonra siz hocam, yanıma yaklaşmış, öyle gülünmez böyle gülünür diye, nasıl kafamı duvara vurmuştunuz?

Ulan aman, galiba kafamı bu mermerin üzerine vuracak... Baktım parmakları göbeğimin üzerinde, mıncıklıyor, kaşır gibi yapıyor, sonra yan taraflarını sıkıp sıkıp bırakıyor... Oldum bittim en küçük bir hareketten gıdıklanırım. Öyle gülüyorum ki o zımpara acısının içerisinde, gözlerimden yaşlar boşanıyor, elimi kaldırıyorum, «Aman oğlum yapma, gıdıklanıyorum», demeye çalışıyorum, ama Şakir'in aldırdığı yok ki... Ben katılıp güldükçe, o iştaha geliyor, belimin, göbeğimin üzerinde gıdıklanacağım can noktalarını buluyor, yapışıyor parmaklarıyla oralara, mıncıklıyor parmaklarıyla mıncıklıyor... Öyle bir kahkaha, öyle bir kahkaha, hamamın kubbesi çınlıyor sesimden, bükülüyorum, kıvrılıyorum, zıplıyorum, kahkaha üstüne kahkaha patlatıyorum, ama o arada gördüğüm gözlerin tümü, bana yardım etmek için koşacaklarına, ters ters bakıyorlar...

— O o o oğ lum Şa Şa ki kir...

— Alışırsınız hocam alışırsınız...

«Ulan gıdıklanmaya alışılınır mı hergele?»

Son nefesimi veriyordum ki, ayak parmakarlımın bükülerek çatırdatılarak kıvrıldığında kendime gelebildim... Gülmekten gücüm kalmamış ki... Ayak baş parmağımı bir çekiyor, bir sündürüyor, nerdeyse parmak yerinden çıkacak...

— Allah!...

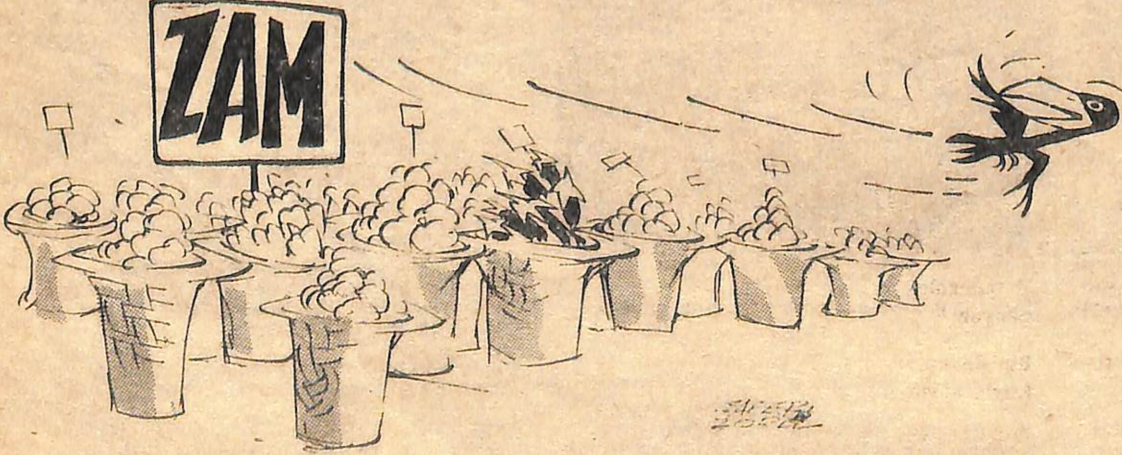
Demek o denli acı bağırmışım ki, tüm kafalar yine benden yana döndü. Öyle ters bakıyorlar ki, biraz önce kahkahadan kırılmışım, şimdiyse «Aman Allah»...

— Mayasıla birebir gelir hocam!..

Ayak başparmağımı bıraktı, tam ben parmağımı oğuşturmak için eğilmiştim ki, kafamdan aşağıya kaynar suyu boşandığını hissettim... Bayılmışım...

Dışarda kendime geldiğim zaman, Şakir'e ilk sözüm şu oldu:

— Oğlum Şakir, bu özel işkence metotlarını nereden öğrendin?

KORKULUK!

Vatandaş Karagöz ile politikacı Hacivat

— BİRİNCİ PERDE —

(Hacivat, bir şarkı mırıldanarak görünür:)
«Yâr bana bir eğlence; yağlı taraftan... Medet!..»
«Bu seçimde Hacivat'a bir Koltuk'cuk ihsan et...»
(Karagöz'ü görür:)

HACİVAT: Merhaba Karagöz'üm, suskunsun, derdin mi var?
Gül de genç görün biraz, sanmasınlar ihtiyar...
KARAGÖZ: Merhaba, Hacivat'ım, bana şeref verdiniz,
İhtiyar değildim ya, bu hale getirdiniz...
HACİVAT: Yok artık Karagöz'üm, bak, getirdim neşeyi,
İşletmek ister misin, zengince bir gişeyi?...
KARAGÖZ: Hayrola Hacı cavcav, sende bir başkalık var,
Bu gişenin içinde hangi hesaplar yatar?...
HACİVAT: Duymadın mı, kardeşim; seçimler yaklaşıyor,
Adaylığımı koydum... Mücadele başlıyor...
KARAGÖZ: Oh, oh... Hacivat Bey'im, uğurlu, kutlu olsun,
Hep aydınlık, güneşlik... Ve de bulutlu olsun...
HACİVAT: Vay, Karagöz'üm, söyle o nasıl lâkırdıdır?
Bu «Bulutlu» sözünün elbet esrarı vardır...
KARAGÖZ: Yanlış kapı çaldınız, ben esrarkeş değilim,
Bayram günleri Bafra, sonra tütün içerim...
HACİVAT: Ben seçilirsem eğer, hep Samsun içeceksin,
Zengin olup şişecek... keyfinden tüteceksin...
KARAGÖZ: Yavaş ol, Hacivat'ım, bizi yakıp kavurma,
Sözlerin ağır çeksin, hep palavra savurma...
HACİVAT: Karagöz'üm, seninle bir güzel anlaşalım
Şu seçim savaşında elele dolaşalım...
KARAGÖZ: Aman Hacı cavcav'ım, sen güçlüsün ve yaman,
Yakışır mı ben gibi bir fakirle dalaşman?...
HACİVAT: Dalaşmak değil kardeş; yürüyelim, gezelim
Halkın nabzını ölçüp, duygusunu sezelim...
KARAGÖZ: Dolaşmak da, dalaşmak da hepsi bir, Bay Hacivat,
Seninle dolaştıkça hazır ensemde tokat...
HACİVAT: Eğer bu kez «OY» unu lûtfedip bana versen
Yediğin tokatlardan kurtulacaktır ensen...
KARAGÖZ: Şimdiye dek Hacivat, senin gibi çok gördük
Biz bu aldatmacanın defterlerini dürdük...
HACİVAT: Maşallah, Karagöz'üm, kelle-kulak yerinde,
Kime oy vereceksin o halde, bu seçimde?...
KARAGÖZ: Geçti tantana devri, öyle kelle-kulakla
Benden oy alamazsın, güvenme kuru lâfla...
HACİVAT: Tanımaz mıyım seni, vallahi uyanıksın,
Ne istiyorsan emret... Sen her şeye lâyıksın...
KARAGÖZ: Biliyorum Hacivat, sen de hayli yanıksın...
Bırak şu palavrayı, yoksa hava alırsın...
HACİVAT: Aman Karagöz'cüğüm, dilin tatlı... Bal gibi...
Bu seçim bana çalış, sonra iste kıredi...
KARAGÖZ: Bir de arsa isterim, şöyle «Boğaz» a karşı,
Birkaç dükkân az gelir, bir de büyükçe çarşı...
HACİVAT: Oldu be Karagöz'üm, kazanalım yarışı,
O zaman besteleriz bir de kalkınma marşı...

(İkisi birlikte okurlar)

«Nice nutuklar attık,
Vurduk, kırdık, kazandık
Oy aldık sandık sandık,
Sonra üstüne yattık...»

KARAGÖZ: Aman iyi yatalım, yumurtalar cılk çıkar,
Hacivat'ım, muhalif bizim dalgayı çakar...
HACİVAT: Ha ha hay, o da kolay... Ederiz biz de alay...
Parmak sayısı ile yaparız güzel kalay...
KARAGÖZ: Anlamadım, kalay mı? Ben hiç çakmam bu işten
Kalaycılar ne anlar, bu sorumsuz gidişten?...
HACİVAT: Tasa etme Tosunum, işi ehline bırak,
Muhalifin enseye ineriz, şırak şırak...
KARAGÖZ: Eyvah, yine şamar var... Yandı yiyen enseler,
Yapma bunu Cavcav'ım, millet seni enseler...
HACİVAT: Millet mi?... O da ne? Millet biz değil miyiz?...
O'nun sandık başında beğenip seçtiğiyiz...
KARAGÖZ: Doğrusu be Cavcav'ım, bugüne dek çok seçtik,
Verdiğimiz oy'ların üzerine su içtik...

HACİVAT: Bu kez sözümüz senet... Çok Reform yapacağız,
Bin dokuzyüz doksanda Merih'e çıkacağız...
KARAGÖZ: Güle güle Hacivat... Bak buna pek sevindim,
Dinlemekten usandık... Artık Merih'e gidin...
HACİVAT: Ah, tatlı Karagöz'üm, nasıl gideriz sensiz?
Bizim bu nutukları ancak siz dinlersiniz...
KARAGÖZ: Kurtuluş yok elinden, ah, başımın belâsı,
Söz, sana çalışmaya... Var mı daha alâsı?...
(Hacivat, Karagöz'ü omuzlarına alarak perdeden ayrılırlar.)

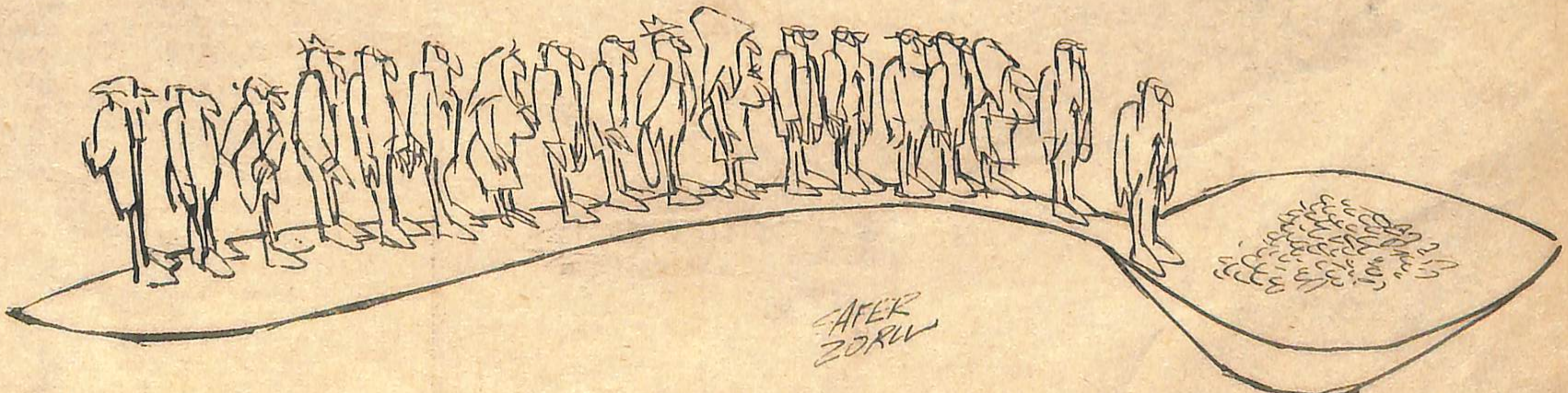
— İKİNCİ PERDE —

(Hacivat, Karagöz'ün kolunda perdeye gelirler.)
HACİVAT: Ben bir Politikacı, sen de aziz hemşehrim...
Seçimi alana dek seni candan severim...
KARAGÖZ: Çok sulanma, bildiğin kadınlardan değilim,
Beni kızdırma cavcav, dostluktan vazgeçerim...
HACİVAT: Size bir saygısızlık, ne haddime efendim...
Bağışlayın şakamı, biz sadede gelelim...
KARAGÖZ: Sözün kısası, söyle yapalım ne gerekse,
Gidip temizleyelim delege denen kimse?...
HACİVAT: Temizlemekle olmaz, tez kollarını sıva,
Başlayalım dört yandan, biz delege avına...
KARAGÖZ: Bende şans yok Cavcav'ım, hamsi bile tutamam,
Döner bana takılır, asla olta atamam...
HACİVAT: Av dedimse Karagöz, balık avı demedim,
Halkın fikrini yokla, bu yana çal, istedim...
KARAGÖZ: Benden paso, arkadaş... Beni yok say bu işte
Çalmak, çırpmak, hırsızlık... Her ayak var, gidişte...
HACİVAT: Benim saf Karagöz'üm, etme böyle salaklık,
Politika dersinden alırsın sonra kırık...
Seçim sathı maili bunları mübah kılar,
En fazla kandıranlar, en fazla oy alırlar...
KARAGÖZ: Öyleyse çıkıyorum vatandaş huzuruna,
Senin için çalacak bir çift de davul-zurna...
HACİVAT: Bıravo, koçum benim, her köye yay ismimi,
Şenlikli olsun, götür, bir de kaşık ekibi...
KARAGÖZ: Hacı cavcav, köylüler; hani derse program?
Ben öyle her havadan şarkı, türkü okumam...
Pirensiplerin nedir? Kocaman bir ilân ver,
Bir parti ismi bildir, kızdırma beni, yeter...
HACİVAT: Söyle vefalı dostum, kızma velinimetim,
Hangi partide şans var?... Hangisine gireyim?...
KARAGÖZ: Sakın, Hacivat'cığım, gireyim demeyesin,
Kadınlar Partisinde esaslı dayak yersin...
HACİVAT: Şakanın sırası mı?... Biricik Karagöz'üm,
Pirensibim olacak, senin gün görmüş sözün...
KARAGÖZ: Ya ekmek partisine... Ya da çay partisine,
Canım, ne bileyim ben, gir işte birisine...
HACİVAT: Karagöz'üm ne dersin, şahlanmış at'a binsek?
Nurlu ufuklar boyu, sürüp dört nala gitsek...
KARAGÖZ: Gökyüzünden izlersin, nedir ülkede ahval?...
Daha ne duruyorsun?... Terkine beni de al...
HACİVAT: Karagöz'üm, bilirsin kuvvetli olur koçlar,
Koç'tan olsak iyi mi?... Yanında horoz da var...
KARAGÖZ: Koç olunca elbette vardır koyun sürüsü,
Bize dümdüz yol olur, ince sırat köprüsü...
HACİVAT: Karagöz'üm, çekide ağır bastı sağ taraf,
Biz selâmet'i seçsek, yapmış olur muyuz gaf?...
KARAGÖZ: Ah, bire Hacivat'ım, gaf olur mu Selâmet?
En iyisini buldun, senin babana rahmet...
HACİVAT: Daha başkaları var, bizimle ilgi kurar,
Demokratik bir yere girmeye versem karar...
KARAGÖZ: Bence, hem selâmet ol ve hem de demokratik,
Çift motörlü olmazsan senin durum kıritik...
HACİVAT: Karagöz'üm, sol yanda bir Ok partisi varmış,
Başkanlarının adı: Cingöz Karaoğlan'mış...
KARAGÖZ: Ok gibi sivri olma, elden atarlar seni...
Cingözlerin yanında işin nedir enayi?...

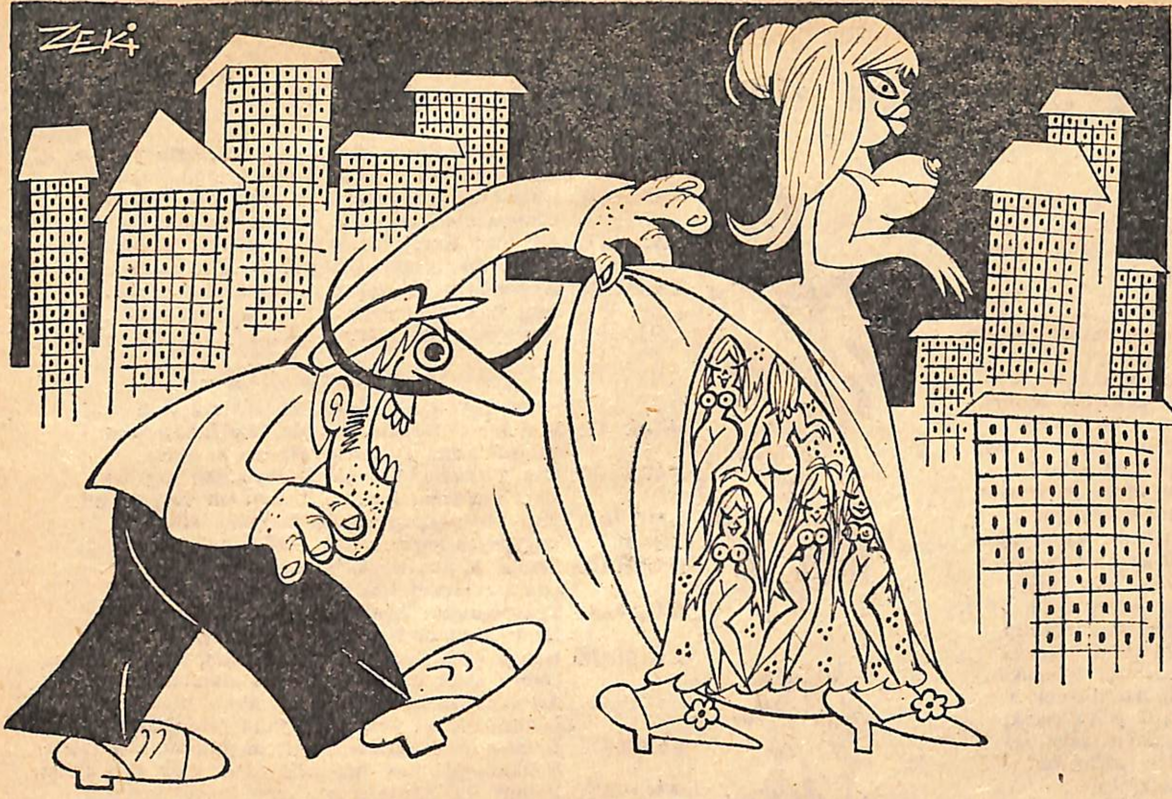
* * *

HACİVAT: Farketmez, her partiden iddialıyım, varım...
Sen oy'unu verdikçe mutlaka kazanırım...
KARAGÖZ: Demek kafayı bozdun, seçime giriyorsun,
Bol şanslar Hacivat'ım, Tanrı seni korusun...

Fikret YILMAZ

PİRİNÇ KUYRUĞU!

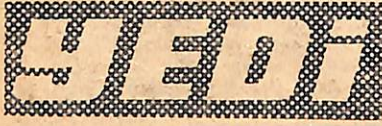

İÇ ÇAMAŞIRI!

Bazı dargelirli memurlar se

— Kesmeceee!...

PAZARTESİ :

Göbek dansı

Atina'da yapılan Uluslararası Güzellik Yarışmasında Türkiye'yi temsil eden **(Türkiye Güzeli) Yıldız Arhan**, ilgi çekici bir demeç vermiş:

— Türk toplumu her gün biraz daha batılılaşmaktadır. Bunun belirtisini genç Türk kızlarında görmek mümkündür.

Ve...

Sözlerini ispat edebilmek için.. göstermiş nasıl batılılaştığımızı:

Pistin ortasına fırlamış, **(Göbek Dansı)** yapmaya başlamış.

Bravvvooo doğrusu!...

Batıya dönük Türkiye'yi bundan güzel, bundan belirgin bir uygarlık örneği ile temsil etmek de olamaz vallaha!

SALI :

Pirincin taşı

Yedi ton pirinç yüklü bir araç, kum kamyonuyla çarpışmış.

Araçlardaki hasar büyük. Yükler birbirine karışıp dökülüvermiş.

Haydi bakalım... Toplansın kumcular, pirinççiler de.. ayıklasınlar pirincin taşını!...

7 tonluk pirincin içinden bir kamyonluk kum da ayıklanmaz ki!...

ÇARŞAMBA :

Hamam ve ter

Eski Genel Kurmay Başkanlarından, Millet Partisi Lideri Cemal Tural:

— Peşimde birtakım insanlar dolaşıyor. Trakya'da iki defa saldırıya uğradık! diyor.

Bu, daha işin uvertürü sayın Paşam!... Bizde saldırıya uğramamış parti lideri, peşinde birtakım insanların dolaşmadığı siyasi parti var mı?...

Hamama giren terler... Politikaya girenlerin de bu sevimsiz koşullara katlanmasından başka yapabilecekleri ne var?...

Hamamcılar, zaman zaman değişse bile, hamam aynı hamam... Taslar aynı tas!...

PERŞEMBE :

Halka dönük

Bazı siyasi partiler ısrarla aynı sloganı tekrarlıyorlar yine:

— Biz halka dönük partiyiz!...

Aslına bakarsanız, dört yılda bir kez, yâni seçimden seçime tüm partiler yüzlerini halka döndürüyorlar büyük bir sevimlilikle...

Fakat...

Seçimler bittikten sonra... (İçmişim başım dönüyor, döööönüyor... Atlıkarınca dönüüüüyor... Dünya döööönüyor...) şarkısında olduğu gibi partiler de dönüyor Ankara'ya doğru... Ve de onlar yüzlerini Ankara'ya çevirince, bu kez sırtları halka dönük kalıyor...

Onlar da zaten (Yüzümüz halka dönük) demiyorlar ki!

MANGIR

Her ay başı geçerken Salim Efendi
Kasap Etyemez'in önünden ağır ağır
Dili dönmez oluyor
Kulakları sağır.
Ne küfre aldırıyor gayri
Ne şamataya
Daha eve varmadan Salim Efendi
Tükeniyor mangır.
Oysa karısına lâf anlatmak zor
Karısı çaçaron — eli maşalı
Kasaptan çok, manavdan fazla
Bağırır bangır bangır.

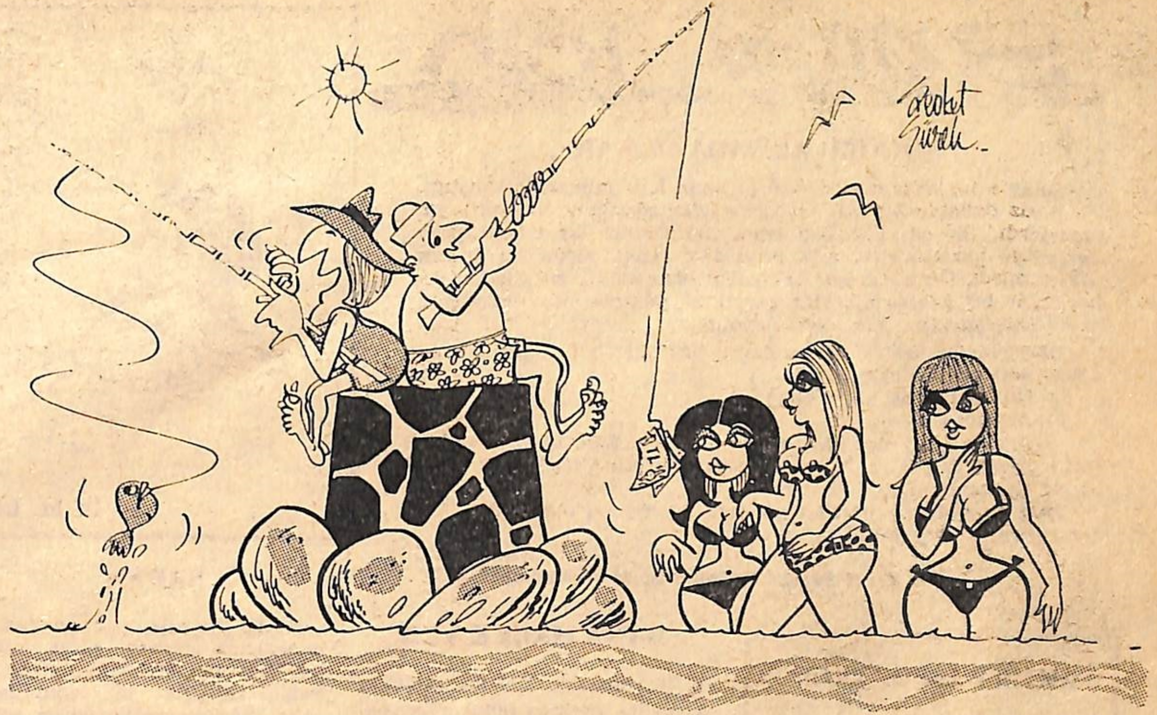

«GÜNEŞ

naflık yapıyor. — Gazeteler —

n seç, yarın al!...

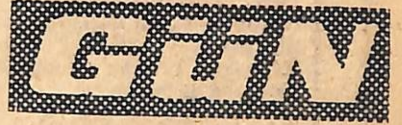

Yazısız

DEDİM DEDİ

Sende şey var mı dedim, dudak
Elleri uzak uzak
Var dedi.
Sende şey var mı dedim, saç
Gözüm aç, ellerim aç
Dur dedi.
Sende şey var mı dedim, gül
Avuçlarıma dökül
Zor dedi.
Sende şey var mı dedim, güzel
Hadi bana gel!
Beline saman sar, dedi.

H. Zekâi YİĞİTLER

CUMA :

50 saniye

Londra'da iki kabine üyesinin başını yiyen, ünlü Seks Skandalı'nın başyıldızı **Norma Levy**'nin duruşması sadece 50 saniye sürmüş.

Ne garip bir millet şu İngilizler yahu!... Bir Bakan bir kızı koynuna almış.. sonra efendim, ona imrenen bir başka Bakan da bir başka kızı almış koynuna...

Yer yerinden oynadı. Bütün dünyada bu olay bir skandal olarak nitelendirildi. **(Kiralık Kızlar)** adını verdikleri kızlar **Scotland Yard** müfettişleri tarafından aylarca takip edildi.

Bu kadar yaygara, bu kadar gümbürtü arasında iki Bakan, hükûmetten istifa etti.

Şimdi de işin duruşması 50 saniyede sona erdi ve kızlar serbest bırakıldı.

Yazık oldu hovarda Bakanlara vallaha... Dâvası, duruşması, soruşturması 50 saniyeden ibaret bir dalga için bu kadar kıyamet değer miydi ayol?...

CUMARTESİ :

Pabuç ve politika

MSP'nin ünlü Lideri Necmettin Erbakan, Konya nutkunda ne demiş biliyor musunuz?

— Bugün 140 liraya aldığınız bir çift ayakkabıyı 14 Ekim seçimlerinden sonra 40 liraya alacaksınız. Çünkü aracılar, tefeciler ortadan kalkacak ve Millî Selâmet Partisi iktidarda bulunacaktır!...

Hohohohohohoyyyyy!...

Ne sevindik ne sevindik...

Bay Erbakan'ın piyasadan haberi yok ayol. Bir çift ayakkabı bugün 140 lira değil, 200 liranın üzerinde!...

O'nun piyasadan haberi yok ama, bizim siyaset pazarından da, parti piyasasından da haberimiz var: İktidara geçtikleri zaman bir çift pabucu 40 liraya giydirmek şurda dursun, pabucumuzu dama atacaklarını çok iyi biliyoruz!

Bu kadar da desteksiz atış olur mu be birader?

PAZAR :

Çanlar kimin için çalıyor?

Şu sıcak hava dalgası var ya... Allak - bullak etti her tarafı... Meyhaneden kiliseye kadar her taraf karman - çorman oldu.

Geçen hafta bir delikanlı dua için gittiği kilisede hovardalık yapmaya kalkışmıştı. Bu hafta da bir mobilyacı ile bir tercüman, yine dua etmek için gittikleri kilisede ikona çalmışlar ve Kapalıçarşı'da yakayı ele vermişler.

Kiliselerin de havası değişti galiba!

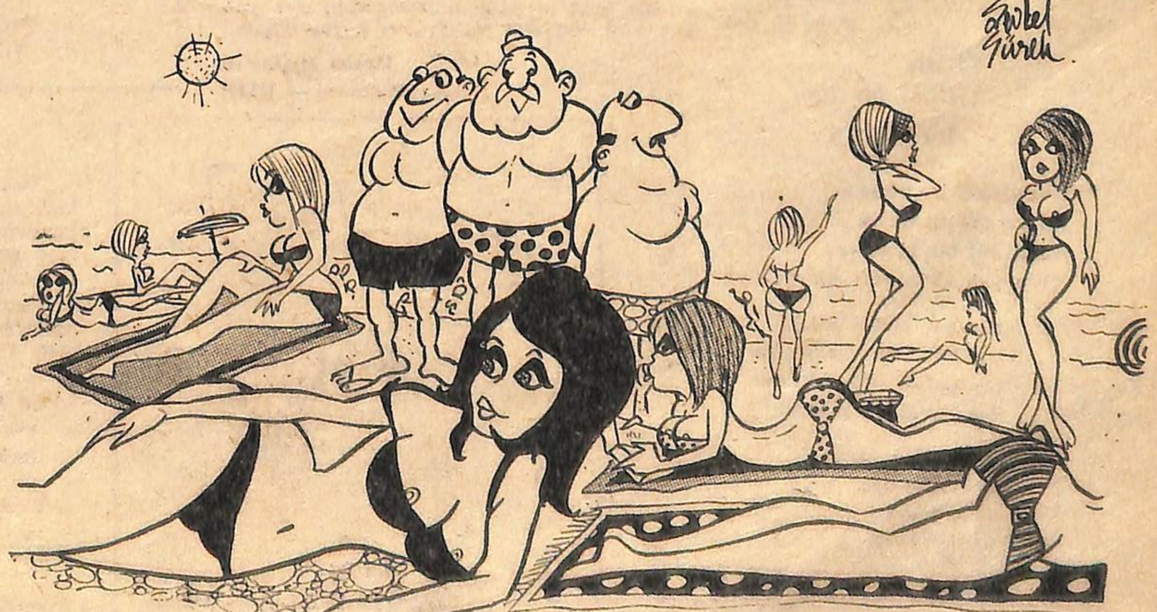
Kimi ikona çalıyor.. kimi günah çıkarmak için gelen güzel kızların kalbini çalıyor...

Ve de...

Dua saati gelince.. Zangoç'lar çan çalıyor Tanrı'nın huzurunda çeşit çeşit çalıntıların yapılması için!...

Şemsi BELLİ

Yatırım Mallarını İnceleme Komisyonu kuruluyor. — Gazeteler —

Komisyon iş başında!

MASI!»

Sizin için

GÖZÜ ARKADA OLMAK

Sahilde bir akşam yürüyüşü yapmak için yalnızca çıkmıştım. Biraz önümde bir çift birbirine iyice sokulmuş vaziyette yürüyorlardı. Bu çiftin birkaç adım ilerisindeki bir adamcağızın ise geriye bakmaktan boynu kopacaktı sanki. Fakat bu durum çok sürmedi. Geriye doğru bakmakta olan adam, zıt yönden gelen diğer bir adama öyle bir çarptı ki, yakınlarında olmadığım halde çarpışmadan çıkan sesi duydum.

Çarpışmadan sonra, geriye doğru baktığını belirttiğim adama diğeri sert bir ifadeyle çıkıştı:

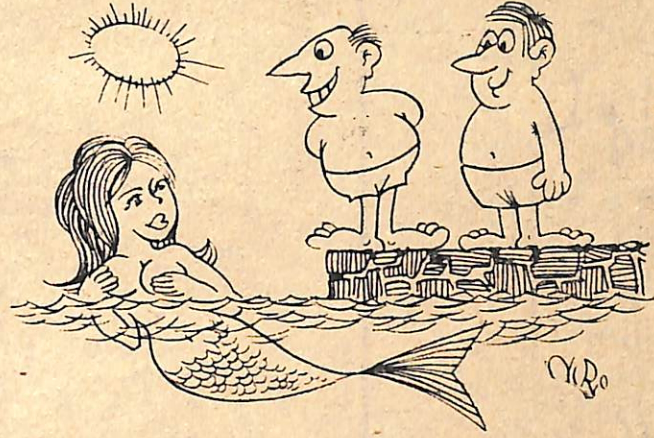
— Gözün nerede hemşerim?...

— Arkamda...

— Arkada gözü olan insana ilk rastladım. Eğer böyle arkadan gözlü olarak yaşantını devam ettirecek olursan ömrün pek uzun olmaz hemşerim!...

Başı önüne eğik olarak uzaklaşan adama bu olay büyük bir ders vermişe benziyordu.

Recep KOÇ
Şeref Efendi Sokak No: 36 — Cağaloğlu/İST.

— Üf be, balık gibi kız!..

AKILLI İŞPORTACI

Beyler bayanlar!...
Merdivenden kayanlar.
Otuziki dişini takır tukur
sayanlar.
Almanya'dan getirdim,
Hakiki ucuzluk ilâcı,
Bir paketi yimbibeş,
İki paketi fabrika namına,
Yanımda beleş.
Alıyor musun kardeş.

HAYRULLLAH SEVER
Mimar Sinan Cad. Hızır Reis Sokak No: 13
Yıldıztabya/İST.

BANA HABER VER

Aynı masaya düşünce, tanıştık, yemekte arkadaş olduk. Yemeğimizi bitirmek üzereyken lokantaya uzun saçlı bir güzel girdi. Kıvrak adımlarla geçip arkadaki masalardan birine oturdu.

— Şu güzel kıza arkadaşlık teklif etsem, bana yüzverir mi acaba?

— Bilmemki... Size yüzverirse lütfen bana da söyleyin, olmaz mı? dedi.

— Neden?

— Nişanlısıyım da!...

Muammer DERELİ
Demir Sanayii Derneği 2830 sokak No: 24/1
Sanayi Sitesi/İZMİR

ŞABAN

Köylü bir aile, çok sevdikleri danalarına «Şaban» adını verirler. Bir gün tesadüfen evlerine Şaban isminde bir tanıdıkları gelir. Bunu uzaktan gören evin küçük çocuğu annesine seslenir:

— Ana, Şaban geldi.

Annesi:

— Ahırın kapısını açıver de girsin oğlum, demez mi?!.

Selâhattin SARIHAN
Gürpınar köyü II. Okul Md.
Göynük/BOLU

ANASI HARİÇ!

Yaşlı adam, kendisine pencereden su sıkan çocuğa:

— Terbiyesiz!... diye bağırdı.

Annesinin ters ters baktığını görünce ilâve etti:

— Anası hariç!...

Cavit VARDAR
Stadyum Sokak 34 — DÜZCE

ACABA NASILDI?

Babam bana, odasında ben doğmadan önceki eşyalarını gösteriyordu:

— İşte, otuz yıl önce kullandığım radyo bu idi oğlum.

Sonra çektirdiği bir resmi göstererek:

— Şu resimde gördüğün otomobili de o kadar yıl önce kullanmıştım Fatin.

Ondan sonra da gardrobu açarak:

— İşte Fatin, şu gördüğün eski püskü elbiseleri de o zaman giyerdim, dedi.

Bu ilgi çekici eşyaları görünce beni bir düşünce almıştı:

— Acaba baba, otuz yıl önceki kadın elbiseleri nasıldı? deyince cevabı babam yerine annem yapıştırdı:

— Benim şimdi giydiklerim gibi...

Fatin Ziya NAMLI
Boztepe Mah. Cephane Sok. No: 16/A — TRABZON

Yazısız
(Nuri BİLGİN)

REVANİ

Askerlikte bölüğümüzde Kemal adında bir er vardı. Palavracı olan Kemal'in sivil hayatında yapmadığı iş yokmuş. Bu arada aşçılık da yapmış.

Bir gün moral eğitiminde bölük kumandanı, iyi bildiği Kemal'e:

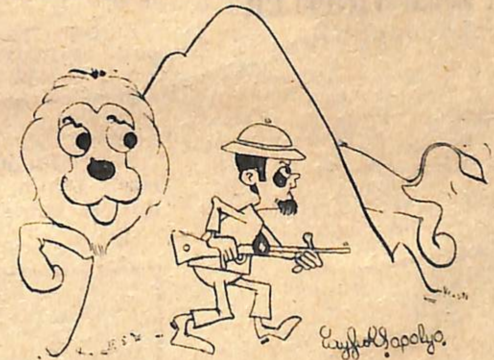
— Kemal sen aşçılıktan iyi anlarsın, bize revani nasıl yapılır anlat, seni şöylece bir dinleyelim, dedi.

Kemal bilgiçliğini göstermek için ciddiyetle sordu:

— Yüzbaşım revaniyi nasıl emredersiniz? Kıymalı mı? Peynirli mi?...

Biz lâfın gerisini dinleyemedik; zira yüzbaşı dahil hepimiz makaraları koyvermiştik.

Hasan HOŞGÖR
S.S.K. Hastanesi — RİZE

Yazısız
(Tayfur ŞAPOLYO)

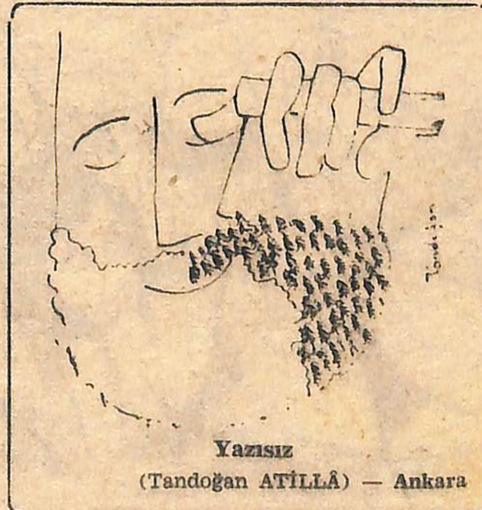
ORTAKLIK

Dertliydin o günlerde
Ortak olalım dedik
Hani âdi bir ortaklık
Ve geçici (kuralım) bir dostluk...

Bir kaç gün sürebildi
Ayrılmaya karar verdik
Feshedildi ortaklık
Sona erdi bu dostluk...

Ne kâr ettik, ne zarar
Neticede var yarar
İflâs haciz gelmeden
Ayrılmak iyi karar...

EROL POLAT
İskele Cad. Şenay Apt. No. 68
Selimiye/İSTANBUL

Yazısız
(Tandoğan ATİLLÂ) — Ankara

KULAK

Komşumuzun kızı anne ve babasının haberi olmadan bir erkekle kaçmıştı. Sonra evlendiler. Kendi rızalarıyla evlenmelerine rağmen geçinemediler. Bu geçimsizlik aileye kadar intikal etti.

Bir gün eli yüzü kan içinde, perişan bir halde eve döndü. Aile efradı ilk önce kızlarına olan özlemini giderdiler. Sonra babası:

«— Kızım Nâgehan!... Gene kocanla mı kavga ettin?...»

«— Evet...» dedi Nâgehan.

Baba hiddetlendi:

«— Gidip, ona kulağına küpe olacak bir ders vereceğim!...»

«— Lüzumu yok babacığım... Kulağı cebimde!...»

Muammer DERELİ
Demir Sanayi Derneği, 2830 Sokak No: 24/1
Sanayi Sitesi/İZMİR

Kadın Magazin :

PAÇA

Sayın bayanlar!...

Bu programımızda, günün modası olan İspanyol paça'nın hanımlarımızın yaşamındaki özelliğini belirtmeye çalışacağız.

Biliyorsunuz ki «Paça» günlük ev hayatımızda büyük bir yer işgal eder.

Kocalarınız kızdığı zaman «Alırım paçanı aşağı!...» diye bağırırlarsa sakın telâşlanmayınız.

Paşa, zahmetsiz bir yemektir. Sakatatçıdan aldığınız ayakları bol su ile yıkadıktan sonra bir avuç suyla birlikte atın tencerenin içine... Doldurun suyu üstüne...

İki taşım kaynadıktan sonra yemeğiniz hazır demektir.

Eşiniz:

— Alırım paçanı aşağı!

Dediği zaman lûtfen kenara çekiliniz... Sayın eşiniz ocaktaki paçanızı hemen aşağıya, servis masasına alıversin...

Paça dedim de aklıma geldi. Çeşit çeşit paça vardır:

1 — Kelle - Paça, 2 — Kellesiz paça, 3 — Ekmekli - yoğurtlu paça, 4 — Sarmısaklı, sirkeli paça, 5 — Nohutlu, pideli paça, 6 — Çürümüş yanak paçası, 7 — Gözlü, dilli paça, 8 — Beyinli, biberli paça, 9 — Ayıklanmış ayak paçası, 10 — Kekikli, naneli söğüş paça...

Paça çeşidi mi soruyorsunuz sevgili bayanlar, ohooo... saymakla tükenmez ki...

Sahi... Bir de son zamanların modası olan **(İspanyol paça)** var!...

Güzel bacaklı bütün genç kızların paçası İspanyol paça'dır: Geniş, havalı, yelpazeli, rüzgârlı ve savruk...

Yüksek ve şıkıdak topukların üstüne dökülen İspanyol paça'nın kenarlarından rüzgâr girer... Pantalonun kuzey batı ve güney doğu kesimlerini dolaşır bu rüzgâr... Özellikle şu sıcak günlerde tatlı ve gıdıklayıcı bir serinlik sağlar İspanyol paçalar...

Tıpkı... (Ekmekli, yoğurtlu Paça) lar gibi...

Dizi film :

KAÇAK

(Kaçak) dizi filminin yeni bölümünü —sevgili seyircilerimize— saygı ile sunarız: Filmin adı (Melekler Issız Yollarda, Adaylar Kalabalık Kahvelerde Gezer).

İşte adaylarımız sayın seyirciler!... Hepsi de bir «Melek» gibi maşallah!... (Nazar değmez inşallah!...)

Şu gördüğünüz yer bir kasaba kahvesi... İskambil oynayanlar!.. Domino, tavla, aznif oynayanlar! Lûtfen oyunlarınıza ara veriniz ve başınızı (Büyük Oyun) lara çeviriniz!...

Nerde amplifikatör teknisyeni?... Lûtfen mikrofon ayarını yapınız!... Ve sizler (Alkış Çavuşları), sayın adayınızın sözünü noktalayıp gerdan kırmaya hazırlandığı sırada alkışlarınızı hemen patlatınız.

Unutmayın ki sayın Aday'ınız bir (Kaçak) tır.

Bulunduğu çevre, mensup olduğu aile, O'nun milletvekili seçilip Ankara'ya gitmesinin muhit için bir kayıp olduğunu bildiklerinden böyle bir şeye razı değildirler.

Bu nedenle saygı değer büyüğümüzün adaylığı (Kaçak) tır.

Kaçak sigara, kaçak silâh, kaçak çay, kaçak kumaş ne kadar rağbette ise adayımızın büyük fedakârlıkla seçimlere (Kaçak) olarak katılması bizim açımızdan o nisbette önemlidir!...

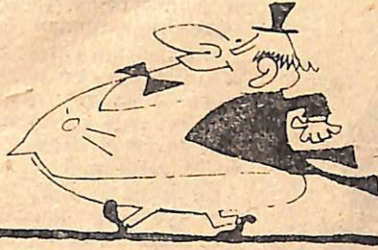
(Alkış Çavuşları!... Lûtfen bu son cümlemi alkışlar mısınız?)

Akbaba TELEVİZYON

Sunan: Dağların Çocuğu

Stüdyo Konseri :

ALLAHI SEVERSEN GEL DOĞRU SÖYLE!

— Başdelege'ye arz-ı hürmetlerimle —

Allahı seversen gel doğru söyle
Böyle ilçe ilçe kime geziyon?
Hangi aday seni konturat etti?
Bu lâfları kimin için düzüyon?

O, dört yılda ancak Meclis'i tanır.
Koridor'u görse yol, cadde sanır.
Buğda'nın yanında ot da sulanır
Niye böyle bana bakıp süzüyon?

Benim bu işlere liyakatım var
Köy köy dolaşacak binek atım var.
Ankara'da bir konforlu katım var
Beni koyup ele şerbet eziyon!

Dört sene Meclis'te parmak kaldırdım.
Büfesinden kahve, gazoz aldırdım.
Seçilende davul - zurna çaldırdım
Sen de gitmiş ellere oy yazıyon!

O adaysa ben katmerli adayım.
Ne istersen söyle onu ada'yım.
Bu işlerde ne emmim var, ne dayım
Söyle kardaş, bana niçin kızıyon?...

Kıdemli aday
KADİR KUDÜMLÜ

HAVA DURUMU

LÜTFEN... Evet efendim lûtfen... Kaynananızın suratına bakınız!... Eğer kaynananızın yüzünde öfkeli bir hava varsa... bol güneşli, ışıl ışıl bir hava sıcaklığı bekleyebilirsiniz... Yok, eğer kayınvaldenizin yüzünde aydınlık bir memnuniyet, gülümseyiş dolu bir sevinç belirtisi varsa.. sakın pardesünüzü, şemsiyenizi, hiç olmazsa yağmurluğunuzu almadan sokağa çıkmayınız! Çünkü... Hava müthiş bozacak demektir. (Zaten kaynananızın suratındaki sevinç de, kendisi sokağa çıkamadığı için, havanın bozacağından memnun olması yünzüdendir... Anlaşıldı mı efendim?...)

Sonra... Gözlerinizi kaynananızdan ayırarak karşı balkonda güneş banyosu yapan monokinili komşu kızının bacaklarına çeviriniz.. Çevirdiniz mi?... Tamam... Ne görüyorsunuz? Bir çift şahane bacak, dii mi efendim?... Lütfen... Lûtfen bütün dikkatinizle bakınız... Bacaklar üzerinde yer yer, dalga dalga hafif pembelikler.. ve komşu kızının yanaklarında tatlı bir kızartı görüyor musunuz?... Tamam... Hava tahmin raporunuzu rahatlıkla düzenleyebilirsiniz: Deniz suyu 21 derecenin üstünde... Komşu kızı şezlongun üstünde... Monokini mayo, komşu kızının üstünde... Ve... Aşk... Her şeyin.. her şeyin üstünde... (Kaynananızın suratına, bırakın da kayınbabanız baksın artık... Hava durumunu nasıl olsa öğrendiniz... Şimdi kendi dalganıza bakın...)

1 reklâm :

ATOĞLU SUCUKLARI!

Yedikule'nin yanında surlar var. Surların yanında Mevlânakapı. Biraz daha ötede Tepebağ adında bir bahçe vardır. Bahçenin içinde eski ahırlar.

Haftanın belirli günlerinde, araba çekemeyen yük taşıma gücünü yitirmiş, yaşlı ve hasta bütün beygirler işte burada kesilir.

Ve... En nefis sucuklarımız bu atların etinden yapılır.

ATOĞLU SUCUKLARI!

Yüzde yüz at etinden yapılmış, Macar salamlarını ve Kayseri pastırmalarını gölgede bırakacak kadar nefasetin şahikasına erişmiş.. uluslararası müsabakalarda bütün beygir etleriyle yarışmış.. içine baharat ve başka dalgalar karışmış.. nefiiiis bir sofra garnitürüdür.

Atoğlu Sucukları'nı şimdiden kilerinize atınız!..

ATOĞLU SUCUKLARI!

— Turizm Bakanı, «İstanbul Festivali gelecek yıl halka indirilecek» dedi —

Yarım Kadınla Aşk

FUARDAN Yarım Kadını kaçırmışlardı! Zira kolları ve bacakları olmayan bir insan kaçamaz, ancak kaçırılırdı.

Gazeteler bir iki gün bu konuyla ilgilendi, ondan sonra bu olay unutuldu. Onu unutamayan tek insan, fuardaki küçük kulübe kapısına «Kapalı» levhasını asan kocası Theodora'du. Öylesine kederli ve utanç içindeydi ki, gündüzleri kimselere görünemiyor, geceleri de meyhaneye giderek zil zurna sarhoş oluyordu. Sonunda, diyar diyar gezerek onu aramaya başladı. Keder ve umutsuzluğu sonsuzdu. Bunda da haklıydı. Bir kadın, sadece gövdeden ibaret de olsa, yokluğu, postada kaybolan bir mektup gibi basit bir şey kabul edilemezdi. Sonra, Oliva güzeldi... Hem de çok güzel!

Bir sütunun üzerine serilen bir kadife parçasının üstüne yerleştirilen o kolsuz ve bacaksız vücut, seyircilerin gözlerini kamaştırıyordu. Hayranlık ifade eden ıslıkları sık sık duyuluyordu. Onu önce herkes taştan yapılmış bir heykel sanıyor, canlı bir yaratık olduğunu anlayınca da heyecanlanıyordu. Pırıl pırıl yeşil gözlü, dalga dalga siyah saçlı, nefis göğüslü, düzgün tenli, inci dişliydi Oliva. Kolsuz ve bacaksız olduğu halde zekâ ve neşe dolu bakışları gönülleri bir anda sarıyordu. Kocası da onun sayesinde yeteri kadar para kazanıyordu. Kaybıyla, hem aşkını, hem de yaşamasını sağlayan gelirini kaybetmişti. Gazeteler ondan bahsetmez olunca, bir süre de kendi ilânlar vermeye başladı:

«Yeşil gözlü, kolsuz ve bacaksız bir kadın aranıyor. Özelliği, samimi anlarında fazlasıyla gevezе olması. Hakkında bilgi verenler mükâfatlandırılacaklardır.»

İlânına sayısız cevaplar aldı. Ama hiç birinde işe yarar bir şey bulamadı.

Oliva'ya gelince, o hayatının en çılgın macerasını yaşıyordu. Mutluydu. İlkin, uzaklarda, Batignol fuarından çok uzaklardaydı. Ufak volksvagen arabada, Belçika — Fransa hududunu kolaylıkla geçmişti. Yanında sevgilisi vardı...

Genç adam fuara gelir gelmez onu sevmişti. Oliva'nın iri yeşil gözleri bu sevgiyi çarçabuk farketmiş ve ona cevap vermişti. O kadar da yakışıklıydı ki genç adam... Aşkları böyle başlamıştı işte... Gecenin geç saatinde Oliva'nın uyumakta olduğu odaya sessizce girmiş, aynı sessizlik içinde onu kucaklayarak ufak arabasına atmış, son hızla yollara düşmüşlerdi. Kolsuz omuzlarını rönar arjante bir kürkle örtmüş, boynuna

üç sıra inci bir kolye geçirmişti... Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı... Günün ilk ışıkları ufukta belirirken, mazisi çok gerilerde kalmıştı yarım kadının. Ve bir ormanda, sarmaşıklar içinde ufak bir evin önünde durdular. Delikanlı onu kucağına alarak ufak eve taşıdı.

İnsanlardan ve gürültüden uzak, günlerce, sınırsız bir mutluluk içinde seviştiler.

Delikanlı haftada bir ufak arabasiyle şehre iniyor, yiyecek içecekle dönüyordu. Evin her işini yapan oydu. Yemek, bulaşık, çamaşır, temizlik...

Bu arada Oliva hayran bakışlarla onu seyrediyordu. Kimdi? Bilmiyordu... Genç adamın da onun hakkında bildiği, kolsuz ve bacaksız bir kadın olduğuydu sadece. Ama ne önemi vardı? Sevişiyorlardı, birbirlerinden hoşlanıyorlardı ya, yeterdi.

Bir akşam, kapının önündeki iki kestane ağacına astıkları hamakta sallanan delikanlı, şezlongta yatan Oliva'ya bakarken içine birden garip bir merak geldi: Bu şekilde mi doğmuştu?...

Merakını yenemedi, sevgilisine sordu.

— Hayır sevgilim, diye Oliva ciddi bir sesle cevap verdi. Benim de herkes gibi iki kol ve bacağım vardı...

Bir an delikanlı onu kolları ve bacakları ile gözünün önüne getirdi. Oh, aman Yarabbi!... Ne kadar da güzel ve şahaneydi!...

Oliva, genç adamın içinden geçenleri anlamış gibi:

— Evet sevgilim, diye devam etti, çok güzeldim. Theodore'la o sürelerde karşılaşmış ve nişanlanmıştık. Sonra, o korkunç tren kazasında kollarımı ve bacaklarımı kaybettim... Bir mucize kabilinden hayatta kalmıştım, ama ben ölmek istiyordum. Bu durumdan sonra Theodore'un benimle evlenmek istiyeceğini sanmıyordum. Oysa, beni hastahaneden çıkardıktan sonra:

— Evlenelim Oliva, dedi. Seni hâlâ seviyorum. Ve sen hâlâ çok güzelsin. Hem seni fuarlarda halka gösterir, para da kazanırız. Sen benim sayemde değil, ben senin sayende yaşarım.

Bu teklif hoşuma gitmişti işte! Kimseye yük olmadan yaşıyacaktım. Hem de sevdiğimle evlenerek. O yıllarda Theodore'a âşıktım. Günlerimiz iyi geçmeye başladı. Beni herkes beğeniyordu. Evet, yarım olmama rağmen, beğenilen birn kadındım! Güzel yüzüm ve güzel vücudum bütün erkeklerde arzu uyandırıyordu. Demek insan iki kol ve bacağını kaybetse de, kafasını, neşesini kaybetmediği süre yine de yaşayabiliyordu...

— Doğru... diye kekeledi delikanlı.

Ama o gece sevgiyle sarılamadı bir türlü Oliva'ya. Onu kolları ve bacakları ile gözünün önüne getiriyor, yarımlığına bir türlü tahammül edemiyordu. Hava aydınlandığında, Oliva hâlâ uyuyordu ama o uyanıktı. İlk defa olarak aralarındaki uçurumu görmüştü. Ömürleri boyunca Oliva'yı taşımak zorunda, evin bütün işini kendisi yapmak zorundaydı. Onu ilk gördüğünde ve beraber yaşamaya başladıklarında, deliler gibi sevişirlerken bu önemsiz şeyleri hiç düşünmemişti. Şimdi niye düşünüyordu acaba? Oh, neden geçmişini anlatmıştı Oliva? Sorusuna hiç cevap vermeyebilir, yahut öyle ce dünyaya gelmiş olduğunu söyleyebilirdi. Çok konuşmuştu. Theodore haklıydı gazeteye verdiği ilânda: Samimi anlarında gevezeydi Oliva.

Gün bitmez gibi uzun geldi. Konuşmaya ilk başlayan Oliva oldu:

— Neyin var sevgilim? Eskisi gibi değilsin. Benim için, kendin için, yahutta aşkımız için endişe mi ediyorsun? Ama buna hiç lüzum yok... Öyle beklenmedik bir zamanda ve harikulâde bir şekilde geldiydi ki aşkımız, bunun uzun ömürlü olması zaten imkânsızdı. Dün gece senin gibi ben de uyumadım. Kapalı gözkapaklarım altında sadece bunu düşündüm. Ve ayrılmamız gerektiğine karar verdim. Çünkü ben beğenilmeye, sevilmeye alışık bir kadınım. Üstelik, kendi hayatımı kendim kazanmaya da gücüm yettiğinden gururluyum. Beni en yakın şehre götür. Eski gürültülü hayatıma dönmek istiyorum.

— Büyük bir memnunlukla bu işi yaparım. Ama, bu memlekette bu zamanlar fuar mevsimi değil Oliva.

— Fuar mı? Sana fuardan bahseden kim? Artık küçük bir kulübede kalamam. Sen bana macera zevkini verdin Ve ben büyük yeteneklere sahip bir insan olduğumu anladım. Ticarete atılacağım.

Delikanlı şaşırdı:

— Ne? Yâni... Bu durumda... Oh, affedersin ama sevgilim, ne söylediğinin farkında mısın?

— Kolsuz ve bacaksızım demek istiyorsun değil mi? Ticaret yapmak için kollara ve bacaklara ihtiyacım var değil mi? Oysa benim kafam var hayatım, kafam. Gerekli olan kafadır.

Konuştu, konuştu. Karşı koymak isteyen, sözlerinin çılgınlıktan başka bir şey olmadığını tekrarlamak isteyen genç adam sonunda:

— Peki Oliva, dedi. Seni istediğin yere götüreceğim. Ama kocan ne diyecek buna?

— Kocam çok uzaklardadır. Hem bu olanlardan sonra onunla eski yaşantımıza devam edebileceğimi nasıl düşünebiliyorsun? Yalnız başıma çalışmayı tercih ederim. İşe, gözler kamaştıracak, görülmemiş bir şekilde adım atacağım.

* * *

Bir hafta sonra, küçük Velzaet kasabasının tek büyük meydanı canlılık içinde kaynaşıyordu. Tarım bayramı başlamak üzereydi. Meydanın ortasına konan büyük heykelin üstü örtülerle kaplıydı. Bakan nerdeyse gelecek, açılış töreninde Tarım ve Kır Tanrıçası heykelinin örtüsünü kaldıracaktı. Kasabalıların içleri merakla doluydu. Ünlü bir heykeltraş tarafından yapılan heykeli henüz kimse görmemişti. Meydanlarını süsleyecek olan bu heykelin aynı zamanda gerçek bir bereket tanrıçası olduğuna, onu görmeden hemen inanmışlardı. Bir gece evvel bir kamyon içinde üstü örtülü olarak şehre getirilmiş, meydanın ortasındaki sütunun üzerine oturtulmuştu.

Bando çalmaya başladı, arabasından inen bakan alkışlar koparan bir nutuktan sonra saygıyla, heykeli örten örtüyü çekti. Ve heykel meydana çıktı...

Toplum ve bakan, bir an hayretler içinde kaldılar... Heykel, etten ve kemikten canlı bir insana benziyordu! Hattâ nefes bile alıyordu!... Az sonra, onun sadece bir insana benzemediğini, gerçek bir insan, bir kadın olduğunu anlayarak şaşırdılar. Kendini toplayan bakan, ciddi bir sesle:

— Orada ne işiniz var madam? diye sordu.

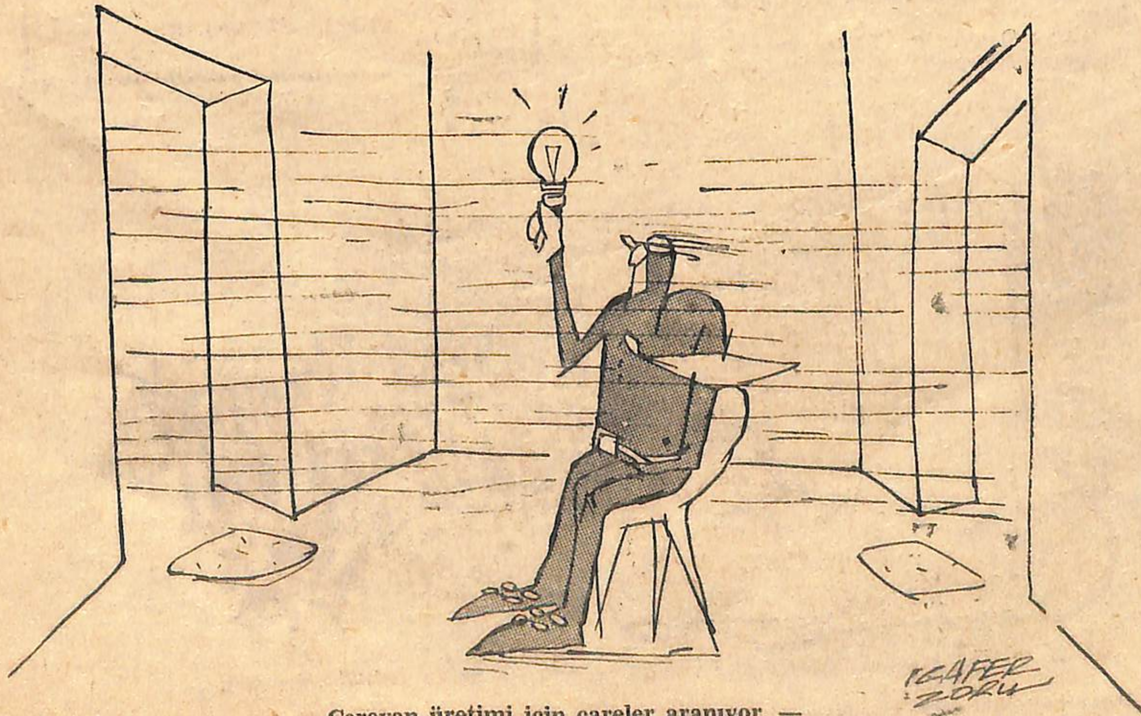
— Bunu sadece Tanrı bilir mösyö, diye Oliva cevap verdi.

— Kimsiniz? diye bu kez hırsla bağırdı bakan.

— Bilmiyorum, dedi Oliva. Ne anamı, ne de babamı tanımıyorum.

Toplumdaki şaşkınlık hiddete döndü. Tehdit dolu homurtular gittikçe kabaran bir dalga halinde yükselmeye başladı. Bir ses:

— Örtün şu utanmazın üstünü! diye gürledi. Şehrimiz için bir hakarettir bu! Biz gerçekten, taştan bir heykel isteriz!

— Cereyan üretimi için çareler aranıyor. —

— Piyasaya kâğıt kadın elbisesi çıkarılıyor. —

Toplumdaki hiddeti ve gittikçe artan tehlikeyi hisseden bakan, Oliva'nın önüne geçerek:

— Sakin olunuz sevgili kardeşlerim, diye bağırdı. Bu garip işi kimin yaptığını kısa zamanda anlayacağız. Ve suçluyu bularak cezalandıracağız. Ama şu an, bu sakat kadını hırpalayamayız. Kolları ve bacakları olmadığına göre, onun buraya gelmediği, getirildiği, gün gibi meydanda. Değerli heykelimizi çalanlar onu buraya getirdiler.

— Peki, onu ne yapacağız? diye kalabalık arasından bir ses yükseldi.

— Öldürecek değiliz her halde, dedi yine bakan. Saklayacağız. Gerçek heykel bulununcaya kadar onun bu kasabada kalması lâzım.

— Ben işe yararım, diye atıldı Oliva. Kasaba tüccarlarının her biri birer gün beni dükkânlarında misafir edecek olurlarsa, haddim olmayarak geldiğim bu şehirde faydalı olmaya çalışırım. Bir reklâm aracı gibi beni kullanamazlar mı acaba?

Alışılmamış, geleneğe aykırı bir şeydi bu ama, gerçek heykelleri bulununcaya kadar yarım kadını ünlü mağaza sahipleri mağazalarına almaya karar verdiler.

İlkin bir eczanenin vitrinini süsledi Oliva. Dolgun ve şahane göğüsleri arasına bir diş macunu adı asıldı. Pırıl pırıl inci gibi dişlerini gösteren bir gülüçle sabahtan akşama kadar, yerleştirildiği ilâç şişeleri arasında uslu uslu oturdu. Öylesine güzeldi ki, vitrinin önünden başka yere gidemedi kasabalılar.

O gün eczanedeki bütün diş macunları satıldı. Ertesi gün, bir parfümeri mağazasının vitrinini süsledi. Mağazadaki bütün güzellik müstahzarları en pahalı fiyatla satıldı. Daha ertesi gün de, bir berber dükkânındaydı. Berber salonu tıklım tıklımdı. O vitrinde rahat rahat sokağı seyrederken, ona benzemek isteyen kadınlar kuyruğa girmişlerdi. O an, gözleri birine takıldı Oliva'nın. Theodore'a... Kocası Theodore'a... Eski haline hiç benzemeyen, sefil bir Theodore'a...

Sefil, perişan kıyafetine rağmen Theodore memnundu. Oliva'sını bulmuştu sonunda...

Gece olunca, sessizce dükkânın penceresinden içeri girdi, Oliva'nın yanına yaklaştı. Oliva kederli yüzlü kocasına alçak sesle:

— Benden ne istiyorsun? diye sordu.

— Geri dön Oliva.

Bütün söyleyeceği bu kadardı Theodore'un.

— İmkânsız bir şey bu Theodore.

— Ya seni kaçırırsam Oliva?

Oliva'nın yeşil gözleri parladı. Uzun kirpikleri titredi. Theodore onu kaçırırsa... durum tabiî başka olurdu!

— Çabuk ol Theodore! Kaybedecek bir saniyemiz yok!

Theodore zengin değildi, onu sadece kolları arasında, yıldızların altında, kiralık bir araba içinde kaçırdı.

Guy Des Cars'dan çeviren:
Süheylâ AYKUT

Adlarımız... Soyadlarımız...

ERHAN TIĞLI

— 3 —

AD DEĞİŞTİRME

Ad değiştirme sosyetik çevrelerde sırf züppelik uğruna yapılır ama sinema çevresinde ad değiştirmekten maksat, daha kolay söylensin, zihinde çabuk yer etsin ve kolay kolay silinmesin diyedir. Şöyle bir göz atalım bizim artistlerimizin adlarına.

Cüneyt Arkın: Fahrettin Cürekllibatır.

Zeynep Aksu: Füsun Demircioğlu.

Nilüfer Aydan: Aydan Canbula.

Engin Çağlar: Çağlan Övet.

Sevda Ferdağ: Lütfiye Dumrul.

Fikret Hakan: Bumin Gaffar Çıtanak.

Mine Mutlu: Emine Özatmaca.

Muhterem Nur: Aysel M. Kısa.

Nevin Nuray: Hidayet Yendi.

Sevda Nur: Nevval Köroğlu.

Kenan Pars: Kirkor Cezveciyan.

Figen Say: Meri Özbıyıklıyan.

Kimi adlar, nüfus kâğıdında değil de söylenişte değiştirilir. Bunun nedeni adın kolay telâffuz edilemeyişi, Türkçe yapısına uygun olmayışındandır. Nasreddin Hoca'nın bir sözü vardır: «Sakın çocuğunuza Eyüp adını koymayın, ezer büzer ip yaparlar»... Daha çok köylerde, kasabalarda görülür işte bu adların acayipleşmesi, «ip» leşmesi.

Sözgelişi, adamın adı «Rauf» tur. Söyleyemez bunu, Arapça olduğu için, köylüm. Ne der biliyor musunuz? «Hırhaf»... Ramazan: «Irmızan», Recep: «İrcep», Lâtif: «Netif», Ayşe: «Aşa», Mehmet: «Memed», Ahmet: «Amed». Hüseyin: «Üsen», Tevfik: «Tefik» olur hep!...

Bu konuda bir fıkra anlatalım:

Köyden gelmiş yeni zenginlerden birinin karısı, şehirde bir misafirliğe gitmiş. Orada kibar bir hanımla tanıştırmışlar kendisini. Hanım, tanışma sırasında: «Müşerref oldum» demiş. Bizimki adını değiştirmiş de «Müşerref» yapmış sanmış ve hemen:

— Demek Müşerref oldunuz ha, iyi. Köydeyken bana, Fadime derlerdi, burada Fatoş oldum ben de... deyivermiş!

Böyle «Sözde» değil de «Özde» ad değiştirmeler de vardır. Genellikle mahkeme yoluyla olur bu iş ve nüfus kâğıdına da geçerek resmîleşir. Gelin bu konuda Vasfiye Özkoçak'ın Milliyet Gazetesinde çıkan bir yazısına göz atalım.

«ŞABAN'LAR ŞABANLIKTAN, CAFER'LER CAFERLİKTEN İSTİFA EDİYORLAR...»

«İstanbul'un altı ilçesinde, ad, soyadı, yaş, cinsiyet, din kayıtlarını değiştirmek için harıl harıl çalışan bir mahkeme var: 20 nci Asliye Mahkemesi.

Bu mahkemeye ad değiştirmek için yapılan yüzlerce müracaatın çoğu, Şaban, Cafer ve İbiş'lerden geliyor. Bunlar adlarının gerçek anlamını bilmeden, çevrelerinin alay konusu ettiği isimlerinden kurtulmak istiyorlar. Aslında Cafer'in, «küçük akar su», Şaban'ın «kamer takviminin sekizinci ayı» ve «üç aylar'ın» ikincisi olduğunu bilmiyorlar veya bilmek istemiyorlar. Ad değiştirmekte sadece İbiş'ler haklı. Zira sözlükler bu adı şöyle tanımlıyor: Orta oyunu ve kukla şahıslarından birisinin adı. (İbiş gibi: Yüzü ve tavırları gülünç olan alıklar için kullanılır.) O halde bu ad «İbiş» lere neden verilmiştir? Çoğunlukla «İbrahim» adının aile arasında «İbiş», «İboş», «İbo» gibi şekiller değiştirmesi ve geç çıkartılan nüfus kâğıtlarında bu adlara itibar edilmesi. Nitekim «İbiş» lerin hemen hepsi «İbrahim» oluyor.

Ad değiştirenler arasında hanımlar çoğunlukta. Bunlar özellikle (günün moda isimlerine) itibar ediyorlar. Örneğin «Şemain» adını «Gönül», «Havva» adını «Gül» diye değiştirenler oluyor.

YA SOYADLARI!

Aynı mahkeme soyadlarından «Armut» u «Acar», «Kartalpençe» yi «Çalıkuşu», «Kıllı» yı «Özer», «İrisulak» ı «Koç» haline getiriyor.

Bazı ad ve soyadları nüfusa geçerken, yazdıran şahsın kötü telâffuzu veya nüfus memurunun yanlış anlaması yüzünden hatâlar oluyor. Örneğin Kubilay «Kuplay», «Sadık» «Sıdık», Turgut «Durgut» diye yazılınca değişme şart oluyor.

Ayrıca din değiştiren vatandaşlardan Salamon'lar «Selim», «Mordo»lar «Murat» olduğu gibi adlarına ekler yapanlar, Abdulhamit'i «Hamit» diye kısaltanlar da var.

ADIN ÖNEMİ

Bir insanın adı çok önemlidir. Başkalarından adıyla ayrılır ve kimseyle karıştırılmaz. Hele şöyle cafcaflı bir adı varsa kolay kolay unutulmaz ve gözlerde, gönüllerde büyür, ölmez, adıyla yaşar! Adsız olmak bir çeşit ölümdür. Onun için adlanmaya, ad kazanmaya bakmalıdır kişi. Adı dillerde gezer ünlülerin, sevilip sayılanların. Daima hatırlanır durur. Melih Cevdet Anday «Anı» şiirinin bir dörtlüğünde şöyle der:

«Sevdiğim çiçek adları gibi
Sevdiğim sokak adları gibi
Bütün sevdiklerimin adları gibi
Adınız geliyor aklıma.»

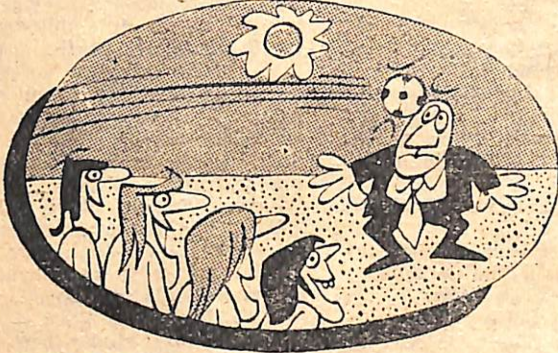
(Devamı gelecek sayıda)

BİR YAZ MACERASI

PANTALON Rıfat, Mısır'da ölen halası Fahrünnisa Matlubi hanımdan, bizim paramızla ikibuçuk milyon lira mirasa konmuş, mutlu ve yalnız bekârlardandı.

Bir şirkette satış memuru olarak çalıştığı sırada başına konan bu devlet kuşu ile biraz kafayı üşüten Pantalon Rıfat birkaç gün Bedri Ruhsar'ın özel sinir kiliniğinde yattıktan sonra çıkmış, Levent'te aldığı katına yerleşmişti.

Tabii bu arada Rıfat'tan bir parça koparmak için peyda olan ve Rıfat'ın hiç tanımadığı tipler zavallı mirasyediyi birkaç gün rahatsız etmişlerdi ama, Rıfat polise telefon ederek bunları temizletmişti.

Rıfat aslında ikibuçuk milyon lirayla ne yapacağını pek çıkaracak adamlardan değildi. Ortaokul mezunuydu. Galata Kulesini Kızkulesiyle karıştırır, mehter takımını, futbol takımı sanırdı. Sonra Rıfat'ın kadınlar üzerinde de tecrübesi yoktu. Sadece bir kere bir sinemada yanına tesadüfen oturan tombulca bir kadının gene tesadüfen kolunu sıkmış, kadının kocası tarafından dövülmüştü.

Rıfat kısacası öyle pek göze batan ve özelliği olan tiplerden değildi. Fakat paranın çokluğu Rıfat'ı tedirgin ve şüpheci bir adam yapmıştı. Hayatta kimseye güvenmediği için bütün parasını bir bankada tuttuğu bir kasaya koymuştu.

Sağdan soldan kendisine yapılan telkinlerle tabii ilk işi kat almak, ikinci işi de altına bir araba çekmek olmuştu.

Rıfat günlerce evde oturup arabayla yazın gezilecek yerleri tetkik etti. Evini silip süpürmeye gelen Mürşide hanım adındaki düşmüş bir eski aile kadını, Rıfat'a Erdek'e gitmesini tavsiye etti.

Neyse Rıfat bütün hazırlıklarını tamamlayarak bir sabah arabasıyla yola çıktı. Yoldaki lokantalarda kazık yememek için yanına iki kilo beyaz peynir, yarım kilo zeytin, birkaç kutu konserve ve beş ekmek almıştı.

Rıfat Bursa'ya kadar kazasız belâsız geldi. Fakat Bursa'yı biraz geçince arabanın lâstiği patladı. Rıfat, sıcakta, kan ter içinde stepneyi çıkarıp patlayan lâstiğin yerine taktı. Sonra gene yola koyuldu. Nihayet iki günlük yolculuktan sonra Pantalon Rıfat Erdek'e geldi.

Rıfat bir anda Erdek'in câzibesine kapıldı. Renk renk giyinmiş, pantalonlu, mayolu, mini etekli kızlar Rıfat'ın içindeki erkeklik duygusunu kamçıladı. Rıfat yaşamanın ne olduğunu şimdi anlayacaktı. İyi ki buraya yalnız gelmişti. Yanında dırdır eden huysuz bir karıyla, üç çocuk olsaydı ne halt ederdi?... Bekârlık sultanlık değil miydi?...

Bu sualleri kendi kendine birkaç defa soran Rıfat nihayet kendine gelerek arabasını bir motelin önünde stop ettirdi. Üstünde Dalga Motel yazılı kapıdan bir pozla giren Rıfat, müracaattaki mayolu ve göğsü kıllı adama sordu:

«— Acaba bir kişilik odanız var mı?»

Adam biraz önce yediği domatesli yumurtanın şişkinliği içinde homurdandı:

«— Burası aileler içindir, bekârlara yerimiz yok.»

«— Peki, bekârlar için pansiyon nerde bulurum?»

«— Daha aşağıda çadırlar var. Oraya bak.»

Rıfat suratı asık gene arabasına bindi. Bu sıcakta, millet cıpıl cıpıl denize girerken arabanın fırın gibi olmuş havasında kalacak bir yer aramak Rıfat'ı fena bozmuştu.

Neyse birkaç yüz metre sonra sıra sıra dizilmiş çadırları gören Rıfat, aradığını bulmanın sevinci içinde arabasını oraya sürdü. İndi ve top oynayan birkaç delikanlıya doğru yürüdü:

«— Acaba bu çadırların müdürü nerede?...»

Top oynayanlardan biri cevap verdi:

«— Benim, ne istiyorsun?»

«— Efendim, kalacak bir yer arıyordum. Burayı tavsiye ettiler.»

«— Kaç kişisin?»

«— Gördüğünüz gibi ben... Bir kişiyim...»

«— Tek çadır yok... Çadırlar üç kişiliktir. Arkada 1788 numaralı çadıra git... Bir yatak var orada kalırsın. Çadır ücreti gecede yetmişbeş liradır.»

«— Acaba daha fazla versem de yalnız kalsam?»

«— Yok dedik ya arkadaşım... İşine gelirse...»

Rıfat bir an düşündü... Düşünürken atılan top başına geldi. Rıfat kıravatlı, elbiseli kıyafetiyle zaten o zamana kadar alâka çeken bir tip olmuştu... Etrafına toplanan bir sürü çıplak, mayolu genç, Rıfat'a acayip bir yaratık gibi bakıyorlardı. Rıfat kendisine burasını tavsiye eden Mürşide hanımı içinden kalaylayarak gene arabasına bindi. Bindi ama sıcaktan bayılacak hale gelmişti. Bu ne biçim yerdi... İnsan parasıyla da kalacak bir oda bulamıyordu. Bir kaç motele daha başvurdu. Hepsi aile moteliydi. Bekâr almıyorlardı. Rıfat üç saat arabayla Erdek'in altını üstüne getirdi. Sonunda çadırlı kampta kalmaya karar verdi. Üç kişi olsun. Diğer iki kişi ile ahbaplık etmezdi. Zaten buraya denize girmeye gelmişti. Fakat yanında bulunan onbin lira parayı ya çaldırırsa?.. Acaba geri mi dönmeliydi? Rıfat çaresiz ve kararsızlık içinde gene çadırlı kamp yerine geldi. Top oynayanlar dağılmışlardı... Şimdi o herifi nerde bulacaktı?... Adını da bilmiyordu.

Arabadan inerek herifi aramaya başladı. Nihayet adamı bir çadırın iplerini gererken gördü:

«— Kararımı verdim... 1788 numaralı çadırda kalacağım...»

Adam başını çevirmeden cevap verdi:

«— Tutuldu. Boş yerimiz yok...»

«— Ama demin tutulmamıştı...»

«— Burası böyle beyim. Dalga geçtin mi açıkta kalırsın...»

«— Bir yatak daha atsanız... İdare ederdim...»

«— Olmaz... Yönetmelik müsait değil.»

Lâf bitmişti. Rıfat gene arabasına bindi. Artık adamakıllı bozulmuştu. Bu ne ters işti... Şimdi ne yapacaktı?..

Akşam inmek üzereydi... Rıfat hiç olmazsa bir denize girmeyi düşündü. Arabayı kıyıya çekti. Soyundu... Arabayı kilitledi ve denize daldı... Ooooh... Serin su sinirlerini dinlendirdi... Bir saat kadar yüzdü... Denizde kimseler yoktu... Rıfat denizden çıktığı zaman güneş inmek üzereydi... Erdek'e gelmiş ve hiç olmazsa denize girebilmişti...

Binlerce kişinin kaynaştığı caddeden arabasını sürdü... Ne olacak yâni burada kalamamışsam diye düşündü... Ölüm yok ya ucunda...

Birden kendisine tatlı bir sesin «Rıfaaat... Rıfaaat!...» diye bağırdığını duydu. Dönüp baktı Aaa... Küçüklüğündeki ortaokul arkadaşı Semiha'ydı... Bir kaç kızın ortasında, bir masada el sallıyordu. Nasıl da büyümüş ve fıstık gibi bir kız olmuştu... Belki de kadın... Rıfat mehçubiyeti bir kenara bırakıp arabasını oraya sürdü... İndi ve onların yanına gitti:

«— Beni tanıdın mı Rıfat?... Ben Semiha... Hani ortaokulda...»

«— Tabii tanıdım... Ne kadar da... Yâni çok memnun oldum...»

«— Karınla mı geldin Erdek'e?... Ben arkadaşlarla geldim... Takdim edeyim: Arkadaşım öğretmen Şûle, öğretmen Sevda...»

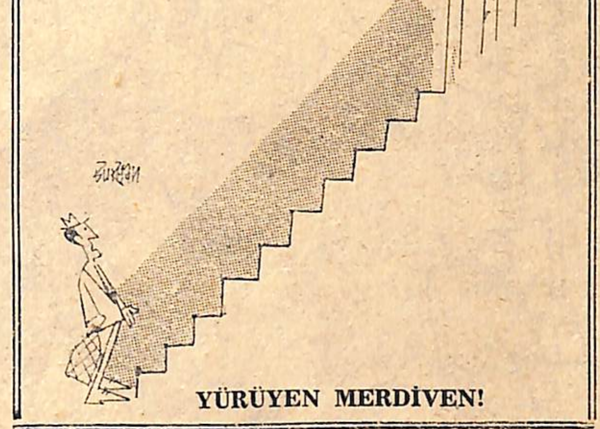
«— Memnun oldum. Ben de yalnız geldim... Evli değilim de...»

İşte bu kelime Rıfat'ın üç bekâr kız tarafından bir anda masaya dâvet edilmesine sebep oldu.

Aynı odayı paylaşan kızlar, Rıfat'ı da aynı odada yatmaya ikna ettiler. Ben oradayken Rıfat bu üç öğretmenle sefa yapıyordu... Fakat hangisinin Rıfat'ı ayakladığını bilmiyorum... Her halde Erdek dönüşü Rıfat birini nikâh dairesine götürür gibi gelir bana...

Onun için böyle turistik yerlerde yer bulamam diye ümitsizliğe kapılmayın. Okul sıralarından kalma kız arkadaşlarınız her an karşınıza çıkabilir. Tabii sizin bekâr ve paralı olmanız da bu arada şarttır!...

Suavi SÜALP

Ticaret Bakanı, «Fiyat artışları daha bir müddet devam edecek» dedi. — Gazeteler —

YÜRÜYEN MERDİVEN!

HALA BİR KONUT SAHİBİ DEĞİLSENİZ

İHMAL ETTİĞİNİZ BİRŞEY VAR DEMEKTİR

evinizin bankası herkesin bankası

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın: 20166 - A - 60093 — 105)

(Benson Reklâm: 4 — 106)

AKBABA TOTO OYNAYIN
5000
LİRAYA KADAR KAZANIN

Sevgili okurlarımız,
Yediden yetmişe hepinizin seve seve katılacağı, onüç sayı sürecek yeni bir yarışmaya başladık:

AKBABA TOTO

«AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, düşünecek, eğlenecek ve

5000 LİRA

kazanabileceksiniz.

«AKBABA TOTO» yarışmasının konusu şudur: Her hafta Akbaba'nın arka kapağında beş renkli bir panorama yayımlanacak ve bu panorada 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen 6 karikatür ve ayrıca harflerle gösterilen diğer 6 karikatür bulunacaktır. 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen her bir karikatürün, harflerle gösterilen bir karikatürle ilgisi olacaktır.

1'den 6'ya kadar olan 6 sayı AKBABA TOTO kuponundaki içi boş karelerde de bulunacak; ancak bu karelerin içine uygun harfleri karikatürlere bakarak siz bulup dolduracaksınız. Böylece karelerin içine sırayla doldurduğunuz harfler kelimenin çözümünü verecektir.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra AKBABA TOTO kuponunu keserek bir zarfa koyacak,
Akbaba Dergisi Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL
adresine yollayacaksınız.

Yarışma sonunda AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduran okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, onüç kuponu da doğru dolduran,

5000 LİRA

kazanacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduranlar da 300 275, 250, 225, 200, 175, 150, 125, 100, 75, 50, 25 liralar kazanacaklardır.

Okurlarımız bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

AKBABA
Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

MİLLETLER GÜLÜYOR

Filin dostu

Akıl hastanesinde, bir doktor hastayı teselli ediyordu:
— Haydi canım, biraz mâkul olunuz, bir fil ile karınız arasında katiyen cinsel bir ilişki bulunamaz!
Kıskanç akıl hastası yatışmıştı:
— Teşekkür ederim doktor. Gerçekten aptalca bir kıskançlık benimkisi. Karımla fil sevişiyorlar desek, ben kapıdan çıkınca karım fili içeri alıyor desek bile, ben eve dönünce koskoca hayvanı elbise dolabına nasıl sığdırır değil mi ya?...

— Gördüğünüz gibi, Kanarya Adaları'na yaklaşıyoruz!..

Deneme

Adam kocaman bir köpek satın almıştı. Evine gelince hayvanı bahçeye saldı, kendi de balkona çıkıp sağa sola hırlayarak saldıran köpeği seyretmeye başladı. Bir süre sonra bahçe kapısına gelen, fakat orada dolaşan köpeğin iriliğinden korkan komşu kadın, kapıyı açmaya cesaret edememişti. Sordu:
— Girebilir miyim?
Adam sevinçle ellerini oğuşturdu:
— Ne güzel fırsat!... Tabiî girebilirsiniz madam...
— Köpeğiniz ısırmaz mı acaba?
— Şimdi anlarız madam. Doğrusu onu satın aldığımdan beri ben de bunu merak ediyordum!...

Neden?

Bilmece: «Mini etek neden buharlı gemilere benzetilir?»
Cevap: «Her ikisinde de rüzgârın yardımını beklemeye ihtiyaç yoktur da, ondan.»
Bilmece: «Bromür ithalât maddeleri arasına mı, ihracat maddeleri arasına mı konmalı?»
Cevap: «Sadece kaçak maddeler arasına konmalı.»

— Gözümden uzaklaşmasın diye bu çareyi buldum!..

Kaytarıcı istiridyeler

Garsona istiridye ısmarlayan müşteri, arkadaşına:
— İstiridye kadar erkeklik gücünü arttıran bir yemek daha bilmiyorum azizim, dedi. Eve gitmeden önce şurada bir istiridye ye, en azından karını bir kere memnun edersin.
— Garip, diye cevap verdi diğeri. Dün akşam tam oniki istiridye yedim, ama sadece dokuzu vazifelerini yerine getirdiler.

Ayıp oluyor!

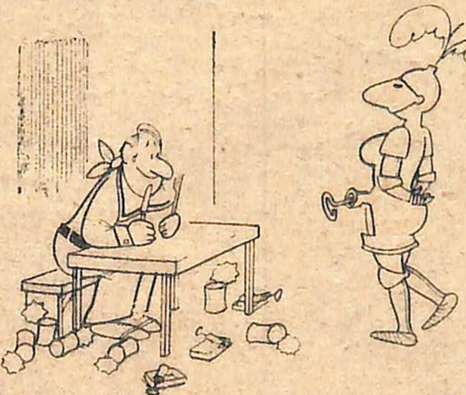
Durand'ları, çiftlik komşuları cenaze törenine çağırmıştı. Üçüncü karısı da ölmüştü adamcağızın. Durand bir süre düşündükten sonra karısına:
— Bu sefer ben gitmeyeceğim bu törene, dedi.
Karısı hayretle sordu:
— Neden gitmek istemiyorsun kocacığım?
— Ayıp oluyor. Hep biz gidiyoruz. Bir kere bile fırsat çıkmadı ki ben de adamı çağırayım!

Boynuz darbesi

Güzel kız, tanıştığı boğa güreşçisini evine çağırmıştı. Yakışıklı güreşçinin kalçasında büyük bir yara izini görerek:
— Bir boynuz darbesi mi? diye sordu.
Genç İspanyol gülümsedi:
— Hemen hemen, dedi.
— Ne demek «hemen hemen»?
— Kıskanç bir kocaydı da!...

Doktor parası

Genç kadın kocasını ameliyat eden operatöre koştu:
— Ameliyat nasıl geçti doktor? diye sordu.
— Çok iyi. Endişe etmeyiniz.
— Kocam yeniden yürüyebilecek mi?
— İster istemez. Buna mecbur. Ameliyat ücretini ödemek için arabasını satmak zorundadır!...

Yazısız

— Bastır ikibuçuk daha, o elindekinin neye yaradığını da göstereyim!..

Dünya Karikatürleri

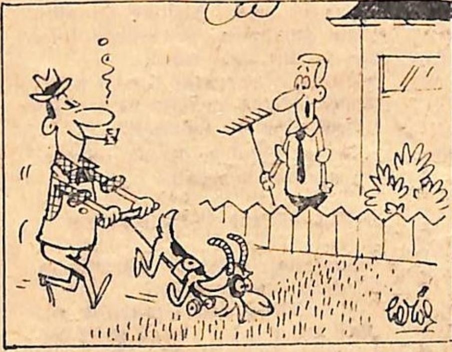
YAZISIZ

YAZISIZ

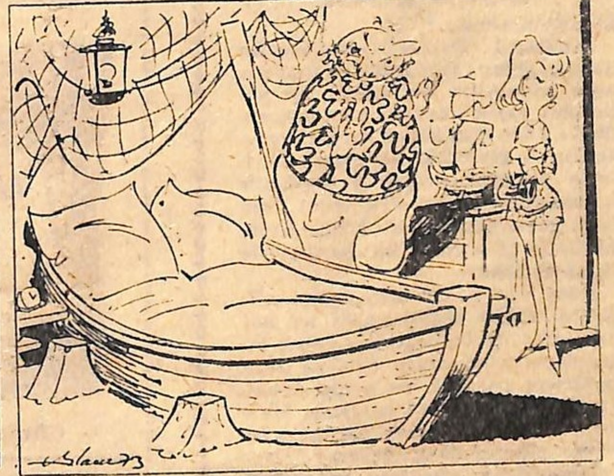
-YOK YAHU!.. SARKINTILIK FİLÂN DEĞİL... YÜZME BİLMİYORUM!..

-ÇİMENLERİ EN İYİ BU ŞEKİLDE KIRPIYORUM!..

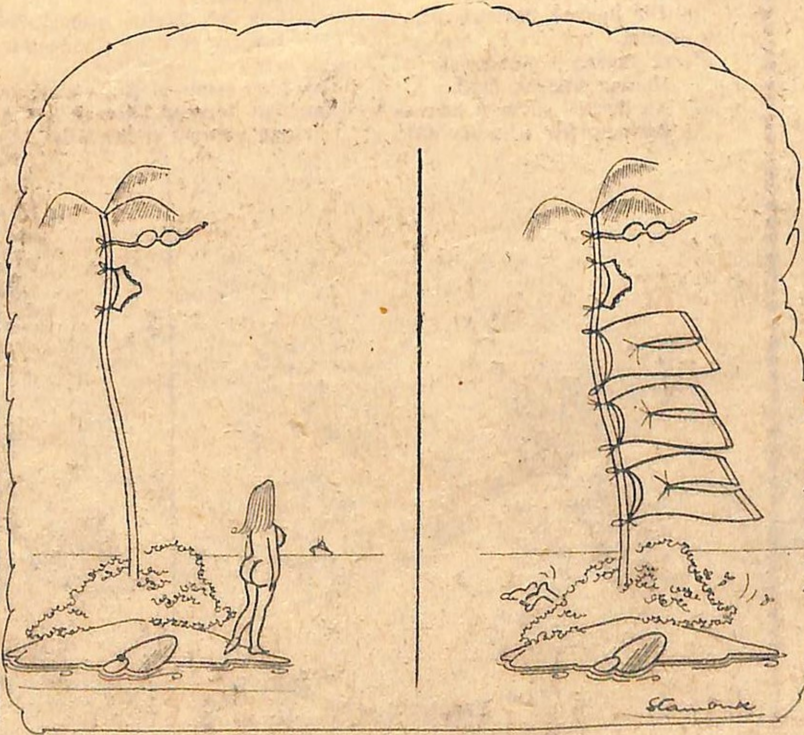
-BEN DE KIZ ARKADAŞIMI EVE DAVET ETTİĞİM İÇİN KIZACAĞINI SANIYORDUM!..

-SİZ BANA "SANDALLA GEZELİM„ DEMEMİŞ MİYDİNİZ?

YAZISIZ

YAZISIZ

-SİZİ GİDİ AÇIKGÖZLER SİZİ!..

YAZLA GELEN MÜJDE

AKBANK

(Ak. — 107)

5000 LİRA

AKBABA-TOTO 4

İSİM : ....

ADRES : ....

1	2	3	4	5	6

AKBABA TOTO OYNAYIN, 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Sevgili okurlarımız,

Derginiz Akbaba yeni bir «AKBABA TOTO» yarışmasına başlamış bulunuyor. «AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, düşünecek, eğlenecek ve 5000 (Beşbin) liraya kadar kazanma şansına sahip olacaksınız.

Aşağıdaki panoramada 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar AKBABA TOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgisi olduğunu bulup AKBABA TOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece kelimeyi çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz ve bir zarfa koyup AKBABA adresine yollayınız.

Okuyucularımız her hafta bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz sevgili okurlarımız.

